

ΑΚΕΛ: ΕΜΜΟΝΗ ΣΤΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ 1977 οι αποφάσεις της Κ. Ε.

Η απόφαση της ολομέλειας της Κ.Ε του ΑΚΕΛ που δημοσιεύτηκε στη «Χαραυγή» της περασμένης Κυριακής (29.10.1978), αποτελεί μια άμεση επικύρωση των θέσεων που πρόσφατα διατύπωσε ο κ. Ζιαρτίδης Γ. Γρ. της ΠΕΟ. "Όπως είναι γνωστο οι θέσεις εκείνες έγιναν αντικείμενο έντονης συζήτησης και αμφισβήτησης. Η απόφαση της Κ.Ε του ΑΚΕΛ ζητά τον σχηματισμό κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας και προβάλλει την προσήλωση του κόμματος στις προτάσεις που υπόβαλε η κυπριακή κυβέρνηση το 1977 μετά τη συνάντηση του Προέδρου Μακαρίου με τον Ντενκτας.

Η απόφαση της Κ.Ε του ΑΚΕΛ διαπιστώνει πως καμία πρόοδος δεν έχει σημειωθεί προς την κατεύθυνση της εφαρμογής των ψηφισμάτων της γενικής συνέλευσης του ΟΗΕ και πως οι ιμπεριαλιστικοί κύκλοι μαζί με την τουρκική αδιαλλαξία έχουν επιβάλει μια «επικίνδυνη στασιμότητα» στο κυπριακό, που καθήκον της δικής μας της πλευράς είναι να τη ξεπεράσει. Στη συνέχεια εκφράζεται «έντονη ανησυχία» για τα ρήγματα που παρατηρούνται στο εσωτερικό μέτωπο ύστερα από την «τάση που εκδηλώνεται για παρέκκλιση ή και εγκατάλειψη της καθορισμένης από τον αείμνηστο Πρόεδρο Αρχιεπίσκοπο Μακάριο και εγκριμένης σε κοινή σύσκεψη Εθνικού και Υπουργικού γραμμής και ταχτικής αγώνα για τη λύση του κυπριακού».

Στην αναφορά τούτη στις πρόσφατες εξελίξεις υπάρχει μια έμμεση προσπάθεια να αποδοθεί η διατή-

ρηση του αδιεξόδου στην παρέκκλιση από τη ταχτική του Μάρτη του 1977. Γιατί εφ' όσον η γραμμή τούτη είναι κατά το ΑΚΕΛ η ορθή γραμμή, τότε η μη άρση του αδιεξόδου οφείλεται στις «ταλαντεύσεις» και τις «παρεκκλίσεις» από τη γραμμή τούτη. Εξ άλλου η πεποίθηση που εκφράζεται στην ανακοίνωση για την αναγκαιότητα άμεσου διορισμού νέου ου νομιμητή είναι η προέχουσα της ίδιας λογικής. Οτι πρέπει να κατευθυνθούμε προς τις συνομιλίες με βάση τις προτάσεις του 1977.

Στο σημείο τούτο πρέπει κάποιος να παρατηρήσει πως εκείνες οι προτάσεις, οι ουδυνήριες όπως χαρακτηρίστηκαν, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα παρα μια νέα υποχώρηση, και αποτελούσαν στην ουσία τους καρπούς ενός ιμπεριαλιστικού ελιγμού, που είχε μεθοδευτεί με την καθοδήγηση του Κλίφφορντ στην Κύπρο. Σήμερα, με τις νέες αμερικάνικες και

γενικά δυτικές πρωτοβουλίες που φαίνεται να εκδηλώνονται, η προσκόλληση στις θέσεις του 1977 θα σημαίνει στην πράξη ένα νέο βήμα προς μια νέα υποχώρηση.

Αλλά το ΑΚΕΛ προχωρεί ακόμα και σε κάτι άλλο. Για τη «σφυρηλάτηση» της ενότητας θέλει να δεσμεύσει τις πολιτικές δυνάμεις με τις προτάσεις του 1977. Τούτο θα ήταν το λιγώτερο αφέλεια. Γιατί είναι γνωστο πως η ΕΔΕΚ διαφώνησε μ' εκείνες τις προτάσεις. Και το σημαντικώτερο είναι πως μια τέτοια ενότητα θάταν στην καλύτερη περίπτωση ενόχλητα υποχώρησης και στη χειρότερη ναρκοθέτηση της ενότητας. Γιατί με την παραμικρή παρέκκλιση από τις προτάσεις εκείνες που πιθανόν να απαιτούσαν οι συνθήκες - έστω κι αν υποθέσουμε προς στιγμή πως η προσήλωση σ' αυτές είναι η σωστή στάση - το όλο κατασκευάσμα θα κατέρρεε.

Το ΑΚΕΛ αναφέρεται επίσης στην ανάγκη για ένα πλατύ και αρραγές μέτωπο πάλης στο οποίο θα συμμετέχουν όσοι αγωνίζονται ενάντια στον ιμπεριαλισμό πιστεύουν στην αδέσμευτη πολιτική και καταδικάζουν το πραξικόπημα. Εδώ είναι εκ πληκτική η έλλειψη κάθε είδους, ταξικής τοποθέτησης του θέματος. Θα συμμετέχει και η οικονομική ολιγαρχία σ' ένα τέτοιο μέτωπο; Αγωνίζεται η οικονομική ολιγαρχία ενάντια στον ιμπεριαλι-

σμο; Και ποιο θα είναι το κοινό πρόγραμμα που θα ενώνει όλες αυτές τις δυνάμεις που περισσότερο μάλιστα μια κυβέρνηση εθνικής ενότητας που εισήγείται το ΑΚΕΛ;

Πιο κάτω στην ανακοίνωση της Κ.Ε του ΑΚΕΛ γίνεται αναφορά στην ανά-γκη προσέγγισης των τουρκοκυπριακών μαζών. Και ε δω υπάρχει μια έντονη αντίφαση. Γιατί δεν είναι δυνατόν να προσεγγιστούν οι τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι που καθημερινά αγωνίζονται ενάντια στο καταπιεστικό καθεστώς του Ντενκτας, τη στιγμή που γραμμή της Ελληνοκυπριακής πλευράς είναι οι συνομιλίες και το παζάρεμα

με τον ίδιο τον Ντενκτας. Οι τουρκοκύπριοι μπορούν να προσεγγιστούν ουσιαστικά και αποτελεσματικά μόνο από δυνάμεις που υιοθετούν ένα ριζοσπαστικό προοδευτικό πρόγραμμα, που θα δίνει απάντηση στα προβλήματά τους. Και ένα τέτοιο πρόγραμμα είναι εκείνο που θα δώσει αγωνιστική πνοή και στους ελληνοκύπριους εργαζόμενους. Διαφορετικά, η συνέχιση της ίδιας ταχτικής, η προσκόλληση σε μια ανεδαφική προσπάθεια που έγινε το 1977 και απέτυχε, θα διαιωώσει το αδιέξοδο και θα κρατήσει σε χαμηλά επίπεδα τον αγώνα του λαού σαν συνόλου -ελλήνων και τούρκων.

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ Κ.Υ.Π

Η συζήτηση στη βουλή με θέμα την Κυπριακή ΚΥΠ, έφερε ξανά στην επιφάνεια ένα πολύ καυτό θέμα και ξεγύμνωσε (μέσα από τις δραστηριότητες που καταγγέλλθηκαν) τον πραγματικό ρόλο που διαδραματίζει.

Βέβαια όλοι οι βουλευτες συμπεριλαμβανομένων και των βουλευτων που στάθηκαν κριτικά απέναντι στην υπηρεσία, δέκτηκαν την αναγκαιότητα ύπαρξης της ΚΥΠ και του φακελλώματος, με την διαφορά ότι οι βουλευτες της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ καθώς και οι ανεξάρτητοι (που μίλησαν πάνω στο θέμα) καθόρισαν ένα διαφορετικό μελλοντικό ρόλο και για την ΚΥΠ. Στο θέμα του φακελλώματος πολιτών π.χ. δέκτηκαν την ιδέα σαν γενική αρχή, αλλά με την χρησιμοποίηση μόνο δυο χαρακτηρισμών «Επικίνδυνος για την Δημόσια ασφάλεια» και «Νομιμόφρονας» ή «Φασίστας» και «Νομιμόφρονας».

Όμως, από την στιγμή που κάποιος δέχεται την αρχή του φακελλώματος κάποιων πολιτών, στην ουσία δέχεται αφο που κάνει σήμερα η ΚΥΠ. Δηλαδή φακελλωμά για όλους τους πολίτες, και κατάταξη-τους σε κατηγορίες σύμφωνα με τα κριτήρια των αξιωματούχων της και της κυβέρνησης, σύμφωνα τέλος με τα κριτήρια της άρχουσας ιδεολογίας της αστικής τάξης. Αλλά ποιος, σοσιαλιστής, ποιος επαναστάτης ποιος κομμουνιστής, ποιος απ' όλους όσους επιδιώκουν την αλλαγή και τον μετασχηματισμό της κοινωνίας, δεν αξιολογείται από την άρχουσα τάξη (σε όλο τον κόσμο) σαν επικίνδυνος

για την «Δημόσια Ασφάλεια»; Το πρόβλημα λοιπόν δεν είναι στο ποιους χαρακτηρίσους χρησιμοποιεί η ΚΥΠ όταν φακελλώνει πολίτες, ούτε στο αν θα πρέπει να της δοθεί ένας διαφορετικός ρόλος.

Το πρόβλημα που θα πρέπει να εξετάσει κανένας είναι, αν μπορεί από τη φύση-της η ΚΥΠ, να διαδραματίσει ένα διαφορετικό ρόλο μέσα στα πλαίσια του κρατούντος συστήματος.

Γιατί δημιουργήθηκε η ΚΥΠ; Ποιον στόχον εξυπηρετεί; Και για χάρη ποιων εξυπηρετεί αφοτους τους στόχους;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ στην 8η σελίδα

Αφιέρωμα στην 61 Επέτειο της Ρώσικης Επανάστασης
σελ. 4

ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ: ΩΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ;

B'

Στο προηγούμενο φύλλο δώσαμε μια γενική σκιαγράφηση του κοινωνικού και ιστορικού πλαισίου μέσα στο οποίο διαδραματίστηκαν τα πρόσφατα γεγονότα στη Νικαράγουα. Βασικά χαρακτηριστικά είναι η τεράστια Αμερικάνικη εξάρτησή η μονοπώληση της οικονομίας και της εξουσίας από την οικογένεια Σομόζα και η βαθειά αθλιότητα των εργατικών και αγροτικών μαζών. Η αποτυχία του Κομμουνιστικού Κόμματος (partido socialista nicaraguense (PSN) να κινητοποιήσει τις μάζες σ' ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα αγώνα έστρεψε τις μάζες στο Σαντινιστικό Εθνικοαπελευθερωτικό Μέτωπο (Frente Sandinista de Liberacion Nacional, FSLN).

Όπως θίξαμε και στο προηγούμενο φύλλο το FSLN δεν είναι μια ομοιογενής οργάνωση. Έτσι αναγκαστικά το πρόγραμμα του παρόλο το ριζοσπαστισμό που το διακρίνει αφήνει κενά και ασάφειες που δεν μπορούν παρα να αποτελέσουν επικίνδυνες εστίες σύγχυσης σε περιόδους επαναστατικής εξάρσης.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Σαν βασικό στόχο το FSLN τοποθετεί την κατάληψη της εξουσίας με την συντριβή της γραφειοκρατικής και στρατιωτικής μηχανής της δικτατορίας και την εγκαθίδρυση Επαναστατικής Κυβέρνησης βασισμένης σε μια εργατο-αγροτική συμμαχία και με την υποστήριξη όλων των αντι-ιμπεριαλιστικών πατριωτικών δυνάμεων της χώρας. Στην ανάλυσή του για τη μέθοδο επίτευξης αυτού του στόχου το FSLN «αποφάσισε να αντιμετωπίσει τη δικτατορία με το όπλο στο χέρι μια και φτάσαμε στο συμπέρασμα ότι η επιτυχία της λαϊκής Σαντινιστικής επανάστασης και η συντριβή του καθεστώτος, δηλαδή του εχθρού του λαού, θα έλθει σαν αποτέλεσμα της ανάπτυξης ενός σκληρού και παρατεταμένου λαϊκού πολέμου.

Με την ανατροπή της δικτατορίας το FSLN βλέπει σαν καθήκον του λαού «να αντισταθεί στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό για να δημιουργήσει ένα ελεύθερο, πλούσιο και επαναστατικό έθνος». Για όλα αυτά το FSLN «θεωρεί ότι η ενότητα της αριστερας (PSN + FSLN) με

ολες τις δημοκρατικές δυνάμεις είναι απαραίτητη για την κατάληψη της εξουσίας και την εφαρμογή του προγράμματος».

ΖΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΠΛΑΙΣΙΑ

Είναι φανερό από την εισαγωγή κι' όλες του προγράμματος απ' όπου πάρθηκαν τα πιο πάνω αποσπάσματα ότι βασικός στόχος του μετώπου των Σαντινιστών είναι η επιδίωξη συνεργασίας με «δημοκρατικούς» αστους πολιτικούς, για αγώνα ενάντια στην κηδεμονία των ΗΠΑ. Αυτή η προσπάθεια διαπνέει ολόκληρο το πρόγραμμα που περιορίζεται έτσι στα πλαίσια αστικό-δημοκρατικών διεκδικήσεων. Τόσο στον πολιτικό όσο και στον οικονομικό τομέα τα μέτρα που προτείνονται έχουν γενικό και ασαφή χαρακτήρα και γίνονται συγκεκριμένα μόνο όταν στρέφονται ενάντια στις αμερικάνικες εταιρείες και τις εταιρείες του Σομόζα και της οικογένειάς του.

Το πρόβλημα με μια τέτοια προσέγγιση του θέματος είναι ότι επιδιώκει απλώς την απαλλαγή του καπιταλισμού στη Νικαράγουα από τον Σομόζα και την Αμερικάνικη εξάρτηση, την δημιουργία μιας εθνικής, ανεξάρτητης καπιταλιστικής οικονομίας. Όπως σ' όλες τις υποανάπτυχτες χώρες στη σημερινή εποχή μια τέτοια επιδίωξη είναι ουτοπική. Η αστική τάξη είναι πολύ αδύνατη και εξαρτημένη οικονομικά για να στηρίξει μόνη της το σύστημα. Χωρίς τον Σομόζα με την Εθνοφυλακή του και την υποστήριξη των ΗΠΑ ολόκληρο το σύστημα θα καταρρεύσει μέσα σε μερικές μέρες. Αυτό που οι αστοί αντίπαλοι του Σομόζα θέλουν δεν είναι μια οικονομικά ανεξάρτητη Νικαράγουα αλλά να αντικαταστήσουν οι ίδιοι τον διχτάτορα σαν πληρεξούσιοι των Αμερικανών. Φυσικά πολλά σημεία του προγράμματος του FSLN δεν είναι καθόλου ευχάριστα για την αστική τάξη. Ιδιαίτερα η αγροτική μεταρρύθμιση που προτείνεται, παρ' όλη την «προσεγμένη» φρασεολογία του, αν εφαρμοστεί θα θίξει άμεσα τόσο τους υποστηρηχτές του Σομόζα όσο και τους αστους αντίπαλους του. Κι αυτό γιατί η αστική τάξη μέσα σε τέτοιες εξαρτημένες οικονομίες αναπτύσσεται όχι σε αντίθεση με τους γαιοκτήμονες αλλά σε άμεση σχέση με αυτούς.

ΚΑΣΤΡΟ-ΙΚΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ

Το κρίσιμο σημείο βρίσκεται στο ποιος θα προσπαθήσει

Ο Σομόζα.

να εφαρμόσει αυτό ή κάποιο παρόμοιο πρόγραμμα. Η εργατική τάξη για την ώρα τουλάχιστο δεν έχει τις δυνάμεις για την εξάσκηση εξουσίας και το πρόγραμμα του FSLN δεν προβλέπει για το κτίσιμο μιας τέτοιας δομής. Έτσι αναγκαστικά οι Σαντινιστές θα ακολουθήσουν ένα από δυο δρόμους: είτε θα βρουν κάποιους «πατριώτες» αστους για να βάλουν στην κυβέρνηση πράγμα που θα οδηγήσει μετά από μια «προοδευτική αντιιμπεριαλιστική» φάση στην επανασύνδεση με τον ιμπεριαλισμό είτε θα καταλάβουν οι ίδιοι την εξουσία για να οδηγήσουν την χώρα σε μια «Καστρο-ική» εξέλιξη. Για την ακρίβεια το πρώτο δεν αποκλείει το δεύτερο. Είναι δυνατό μέσα από το αδιέξοδο της πρώτης λύσης να αναγκαστούν οι Σαντινιστές να την εγκαταλείψουν για χάρη της δεύτερης.

Τα πιο πάνω φαίνονται ανάγλυφα μέσα από τις προτάσεις του FSLN για τη δομή του στρατού. Οι Σαντινιστές προτείνουν την κατάργηση της Εθνοφυλακής και την αντικατάστασή της με ένα «λαϊκό επαναστατικό και πατριωτικό» στρατό μέσα στον οποίο μπορούν να συμμετέχουν και ωρισμένοι επαγγελματίες στρατιώτες του παλιού καθεστώτος «που τα χέρια τους είναι καθαρά από επαναστατικό αίμα». Ωστόσο δίπλα σ' αυτό τον στρατό με την παραδοσιακή δομή του αστικού κράτους προτείνεται ο εξοπλισμός «των εργατών, αγροτών, φοιτητών και άλλων που μπορούν να οργανωθούν σε Λαϊκή Πολιτοφυλακή για να υπερασπίσουν τα δικαιώματα που κερδήθηκαν». Έχουμε δηλαδή μπροστά μας μια κλασική συνταγή διαρκείας: από τη μια ο στρατός, όργανο επιβολής της κυβέρνησης και από την άλλη ο οπλισμένος λαός. Μια τέτοια διευθέτηση δεν μπορεί να παραμείνει σταθερή για πολύ καιρό εκτός αν υπάρχει εργατική και όχι αστική δημοκρατία. Αλλά τότε τίχρεάζεται ο στρατός; Η πολιτοφυλακή με τα ταχτικά της τμήματα αν χρειαστεί, είναι αρκετή για να φέρει σε πέρας τα καθήκοντά της.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΗΤΤΑ

Η αντιφατική πολιτική τοποθέτηση του FSLN είχε τις επιπτώσεις της στην εξέγερση. Στις 12 Αυγούστου μια μονάδα του FSLN κατέλαβε τη βουλή και ζήτησε την απελευθέρωση κρατουμένων πράγμα που το πέτυχε. Στις 24 Αυγούστου το Πλατύ μέτωπο της Αντιπολίτευσης FAG (FRENTE AMPLIO

OPPOSITOR) που το αποτελούν το Συντηρητικό Κόμμα, οι «Δώδεκα», το PSN, ακόμα και ομάδες που διασπάστηκαν από το Φιλελεύθερο Κόμμα του Σομόζα κάλεσε το λαό σε παναπεργία. Στις 29 του Αυγούστου ξέσπασε εξέγερση στη Ματαγκάλπα που καταστάληκε βίαια από την Εθνοφυλακή. Ωστόσο οι Σαντινιστές κατάφεραν να διαφύγουν από τη πόλη όχι μόνο χωρίς σοβαρές απώλειες αλλά και ενισχυμένοι.

Ωστόσο η κύρια επίθεση των Σαντινιστών εκδηλώθηκε κάπου μια βδομάδα αργότερα. Η επίθεση είχε δυο βασικές πλευρές. Η μια ήταν η κατάληψη μιας σειράς πόλεων ταυτόχρονα. Στόχος ήταν να εμπλακούν οι δυνάμεις του Σομόζα και να δοθεί η ευκαιρία σε καλά οπλισμένες αντάρτικες δυνάμεις να «απελευθερώσουν» μια περιοχή της χώρας και να ανακυρήξουν μια προσωρινή κυβέρνηση. Ενώ το πρώτο σκέλος είχε μεγάλη επιτυχία και οι εξεγερμένες μάζες στάθηκαν ολόψυχα στο πλευρό των Σαντινιστών το δεύτερο απέτυχε εντελώς. Οι εξεγερμένες πόλεις, χωρίς πια συντονισμό και στρατηγικό σχέδιο έγιναν βόρα στη θηριωδία του Σομόζα και της Εθνοφυλακής. Η Μασσάγια, η Λεον, η Τσιναντέκα, η Ντιριατπα και τέλος η Εστεζη ισοπεδώθηκαν από τους βομβαρδισμούς. Πάνω από πέντε χιλιάδες άτομα σκοτώθηκαν και γύρω στις πενήντα χιλιάδες τραυματίστηκαν.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Στη Νικαράγουα υπήρχαν όλες οι συνθήκες για μια πετυχημένη επανάσταση. Η κρίση του καθεστώτος ήταν ολόπλευρη. Τα μεσαία στρώματα βρίσκονταν με το μέρος της επανάστασης. Η αστική τάξη ήταν διχασμένη. Οι μάζες κινήθηκαν με αποφασιστικότητα και αυτοθυσία. Αυτό που έλειπε ήταν ένα οργανωμένο μαζικό

κόμμα που να οδηγήσει και να συντονίσει την εξέγερση. Το FSLN είδε την εξέγερση απλά και μόνο σαν βοηθητική στην επίθεση των δυνάμεων του που αποδείχτηκαν αδύναμες μπροστά στην στρατιωτική υπεροχή της Εθνοφυλακής.

ΩΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙ Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ;

Η βιαιότητα της κατάπιξης της εξέγερσης αποσκοπούσε στην τρομοκράτηση των μαζών και την αποδυνάμωση των Σαντινιστών. Ήταν ο μόνος τρόπος για να εμποδιστεί η πλήρης επιτυχία της εξέγερσης και η ανατροπή του συστήματος. Κάποιος χρόνος κερδήθηκε για τον Σομόζα και τους ιμπεριαλιστές. Όμως δεν πέτυχαν παρά μια Πύρρεια νίκη. Με τη βαρβαρότητα τους κατάφεραν να πολλαπλασιάσουν το μίσος των μαζών ενάντια στο καθεστώς και να αυξήσουν την επιρροή των Σαντινιστών. Η αστική τάξη παραμένει βαθειά διχασμένη ενώ οι οργανώσεις της εργατικής τάξης δεν έχουν χτυπηθεί σοβαρά.

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες η αντίδραση δεν μπορεί να φτάσει πολύ μακριά. Οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές το αντιλαμβάνονται πολύ καλά και προσπαθούν να μεσολαβήσουν για την αντικατάσταση του Σομόζα ελπίζοντας πως θα μπορέσουν έτσι να κατευνάσουν τις μάζες. Όμως κι αν το πετύχουν οι μάζες θα στηριχτούν στις νέες ελευθερίες που θάναί αναγκασμένη να δώσει μια νέα κυβέρνηση, για να συνεχίσουν τον αγώνα τους. Η κρίση του Σομόζα είναι η κρίση του ίδιου του συστήματος. Οι μάζες μετά την ήττα ανασυντάσσονται για την επόμενη σύγκρουση. Η πτώση του Σομόζα δεν μπορεί παρα να έλθει σύντομα. Η επανάσταση θα έχει άλλη μια ευκαιρία... Και οι Σαντινιστές είναι σήμερα η κύρια οργάνωση της επανάστασης, η οργάνωση-κλειδί για την έκβαση της.

ΑΚΤΙΒ «Σ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ»

Στην Λεφκωσία το επόμενο ακτιβ της «Σ. Εκφράσης» θα γίνει την Πέμπτη 16 του Νιόβρη στις 6.00 μ.μ. στην Ταβερνα «ΤΟ ΛΗΜΕΡΙ».

Στη Λεμεσό θα γίνει την Παρασκευή 17 του Νιόβρη στις 5.00, στα γραφεία της Οργάνωσης Αγίας Φύλαξης Αρ. 5.

Ο γνωστός Έλληνας λογοτέχνης και εκδοτής των «Τετραδίων του Ρήγα» Μεσεβρινός, που βρίσκεται αυτές τις μέρες στην Κύπρο, πρόσφερε £40.000 μίλς για ενίσχυση του Ταμείου της «Σ. Εκφράσης» Τον ευχαριστούμε.

Η συνταχτική επιτροπή της Σ.Ε.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ Σ.Ν. ΕΔΕΝ ΣΤΗΝ ΠΑΦΟ

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 1940 ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Α

Το περασμένο Σάββατο έγινε στην Πάφο (στο οίκημα της ΕΔΕΚ) εκδήλωση για το έπος του 40 και της «Εθνικής Αντίστασης». Την εκδήλωση διοργάνωσε η ΕΔΕΝ Πάφου, κι έγινε με την ευκαιρία των 38 χρόνων της ιστορικής αυτής στιγμής του Ελληνικού Έθνους. Το πρόγραμμα περιλάμβανε τραγούδια της αντίστασης, ποιήματα και ομιλία για το «έπος του 40 και της Εθνικής Αντίστασης» από τον σύντροφο Κώστα Χαραλαμπίδη. Η αίθουσα όπου έγινε η εκδήλωση ήταν γεμάτη από μέλη της νεολαίας, του κόμματος καθώς και φίλοι του κινήματος, τόσο της Πάφου, όσο και της Λεμεσου και Λευκωσίας. Δίνουμε πιο κάτω το πρώτο μέρος του κειμένου της ομιλίας του συν. Κώστα Χαραλαμπίδη.

Συμπληρώνονται φέτος 38 χρόνια από την πιο συγκλονιστική στιγμή του Ελληνισμού. Μιας μεγάλης νίκης και ταυτόχρονα μιας μεγάλης ήττας. Εδώ και 38 χρόνια γίνεται μια τεράστια προσπάθεια από τη δεξιά, να πλαστογραφήσει την ιστορία και τους αγώνες του Ελληνικού λαού και στήνεται μπροστά-μας ένας «ηγέτης», που πάτησε πάνω σ' όλες αυτές τις θυσίες για να προβάλλει ο μεγάλος άντρας του ΟΧΙ και του έπους της Αλβανίας. Ο «μεγάλος αφτός άντρας» είναι φυσικά ο νάνος δικτάτορας Ιωάννης Μεταξάς. Δυστυχώς μέχρι σήμερα δεν είναι λίγοι εκείνοι που τον θεωρούν ήρωα και που κάθε χρόνο, στις 28 του Οκτώβρη με πανηγυρικούς, γιορτές, εκδηλώσεις και άλλα πανηγύρια κορυφαία θέση και τιμή έχει αφτός ο δικτάτορας, αφτός ο ψεύτικος μύθος.

Εμείς εδώ σήμερα, δεν πρόκειται να βγάλουμε κανένα λόγο ούτε πανηγυρικό. Θα προσπαθήσουμε να ξεσκεπάσουμε αφτό το μύθο και θα δώσουμε μέσα από αδρές γραμμές, στο βαθμό που κι ο χρόνος το επιτρέπει, την ιστορική πορεία και το ρόλο τόσο του «μεγάλου αφτού ήρωα», όσο και το αληθινό έπος του ήρωα Ελληνικού λαού.

Υπάρχει διάχυτη μέσα στο λαό, γιαιφο φρόντισε η άρχουσα αστική τάξη, πως το ΟΧΙ στο τελεσίγραφο του ιταλού πρεσβευτή ανήκει στον Ιωάννη Μεταξά. Αφτά είναι ένα μεγάλο ψέμα. Ένα ψέμα που κράτησε στο σκοτάδι το αληθινό ΟΧΙ ενός λαού που αποφάσισε να αντισταθεί σε κάθε φασισμό, είτε Ιταλικό, είτε Ελληνικό ή Γερμανικό. Ας δούμε όμως τις καταστάσεις που επικρατούσαν στην Ελλάδα, τη ρόλο του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου και του Μεταξά για να μπορέσουμε να το τοποθετήσουμε απέναντι στο γεγονός.

Μέχρι το 1936, ο Μεταξάς δεν κατόρθωσε να ηγηθεί μεγάλου πολιτικού κόμματος. Στον κοινοβουλευτισμό αναμείχθηκε κάπως αργά. Μετα τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ίδρυσε το κόμμα των Ελευθεροφρώνων. Από το 1926 ως το 1936 δεν κατόρθωσε να βγει ούτε βουλευτής και το κόμμα-του σόλες τις εκλογές

της περιόδου αφτής, δεν μπόρεσε να συγκεντρώσει ποσοστό πάνω από 4% των ψήφων. Η φιλοδοξία-του να γίνει ένας μεγάλος κοινοβουλευτικός ηγέτης έμεινε ανικανοποίητη. Από πάντα-του ήταν λάτρης της μοναρχίας και στάθηκε πάντα στο πλεβρο-της. Στα 65 του νιώθει αποτυχημένος με μια βαθια ψυχική αποσύνθεση, του χρεωκοπημένου πολιτικού.

Στις 15—18 του Φλεβάρη 1936, σημειώνει στο προσωπικό-του ημερολόγιο: «Αισθάνομαι αηδία δι' όλα. Μόνη εφτυχία η οικογένεια. Αχ να μπορούσα να εταξίδεβα μακριά, μακριά, να λησμονούσα. Βλέπω να φέβγει κάθε όνειρο φιλοδοξόν». Στις 3 του Μάρτη 1936 γράφει στο ημερολόγιο-του: «Εκνευρισμός. Παρελθέτω απ' εμου το ποτήριον. Αλλά πάλιν, γεννηθήτω το θέλημα-σου». Και το θέλημα του Γεωργίου Β' έγινε. Ο Ιωάννης Μεταξάς διορίζεται Υπουργός των στρατιωτικών και γίνεται ο ουσιαστικός πρωθυπουργός της χώρας. Ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση. Ο δικτάτορας Ι. Μεταξάς ήταν το εκτελεστικό όργανο της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου. Τρεις μήνες μετά την ανακήρυξη της δικτατορίας, στο λόγο-του σε φασιστικό συλλαλητήριο που έγινε στην Αθήνα, ο Ι. Μεταξάς δήλωνε κατηγορηματικά ότι ένας από τους σκοπούς της δικτατορίας ήταν η στερέωση του θρόνου.

Η εδραίωση της θέσης του Γεωργίου Β' ήταν και εδραίωση της θέσης της Ελλάδας μέσα στο Αγγλικό Παγκόσμιο στρατηγικό σύστημα. Η Αγγλία έστελλε τον Γεώργιο Β' στην Ελλάδα για να επιβληθεί σαν μονάρχης και όχι σαν συναγματικός βασιλιάς. Έτσι ο Αγγλικός έλεγχος στην πολιτική ζωή της Ελλάδας θα ήταν απόλυτος. Στις 27 Αυγούστου 1936 ο Εδουάρδος Η' βασιλέας της Αγγλίας έφτανε στην Ελλάδα και διαβεβαίωνε τον Ι. Μεταξά για την απόλυτη έβνοια της Αγγλίας προς το νέο φασιστικό καθεστώς της Ελλάδας.

Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου προσπάθησε να εδραιωθεί με την ωμή βία.

Κατατρεγμοί, δολοφονίες, κατάργηση κομμάτων, ατομικών ελευθεριών κλπ. Η ιδεολογία της 4ης Αυγούστου ήταν φασιστική ιδεολογία του μονοπωλιακού καπιταλισμού. Ιδιαίτερο στοιχείο ο ανοιχτός αντικοινοβουλευτισμός και νέες μέθοδοι ανάκρισης της αστυνομίας, απομόνωση και εξόντωση των προοδευτικών ανθρώπων. Η μεγαλύτερη καινοτομία των δυνάμεων καταστολής οφείλεται στον Υπουργό Ασφαλείας Μανιάδακη. Πρόκειται για Ιερή εξέταση. Οι πολιτικοί κρατούμενοι τότε μόνο μπορούν να απελευθερωθούν αν απαρνηθούν τα πιστέβω-τους κι αν υπογράψουν μια δημόσια δήλωση μετανοίας. Αντίγραφο του πρωτόκολλου της δήλωσης κοινοποιείται σ' όλες τις αρχές του χωριού-του δηλωσία. Χαρακτηριστικό της φασιστικής νοστορίας του καθεστώτος δεν ήταν μόνο η φασιστική-του ιδεολογία αλλά και το οργανικό δέσιμο με το Χιτλερικό ναζισμό, για την προώθηση των αντιλαϊκών σχεδίων.

Χαρακτηριστικά ο Μανιάδακης, υπουργός δημόσιας ασφάλειας σε επιστολή-του στον Χίτλερ (υπαρχηγό του Χίτλερ) με την ευκαιρία που θα έστελλε μέλη του Ελληνικού Υπουργείου Ασφαλείας για να εκπαιδευτούν στην Γερμανία έγραφε το 1938:

«Τα στελέχη θα αντλήσουν οφέλη από την συνδιάσκεψη και την εμπειρία της Γερμανικής αστυνομίας υπό την ισχυρή και φωτισμένη ηγεσία-σας». Ανάμεσα στα οφέλη που θα προσκομίσουν είναι όπως γράφει:

«Το σύστημα μεταχειρίσεως και απομονώσεως κρατουμένων στρατοπέδων συγκεντρώσεως και στρατόπεδα εργασίας για κομμουνιστές,

λέα θα μπορέσει να μετατρέψει αφτό τον αγώνα και σε αγώνα αντίστασης και αλλαγής του εσωτερικού φασιστικού καθεστώτος. Άρα λοιπόν η αντίσταση του Ελληνικού λαού στα Ιταλικά στρατεύματα δεν γίνεται με γνώμονα ένα εθνικιστικό πνεύμα για τη δόξα και την τιμή της Ελλάδας αλλά για να εξαλειφθεί μια για πάντα και ο φασισμός από την Ελλάδα».

επειδή ενδιαφερόμαστε ιδιαίτερα για την εδώ εφαρμογή του συστήματος». Η ειρωνία της ιστορίας είναι πως το μοναρχικό-φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου δέχτηκε το πιο μοιραίο χτύπημα από τα φασιστικά καθεστώτα της Ιταλίας και της Γερμανίας. Τα Ιμπεριαλιστικά συμφέροντα της Γερμανίας ήταν πολύ ισχυρότερα από τη συμπάθεια του Χίτλερ προς τον Ελληνικό φασισμό. Το «νέο κράτος» της 4ης Αυγούστου έμεινε πιστό στις υποχρεώσεις-του απέναντι στις απαιτήσεις του Αγγλικού Παγκόσμιου στρατηγικού συστήματος. Στο πλέγμα των ξένων συμφερόντων που υφίστανται στην Αθήνα και παρατηρήσιμη διείσδυση των εμπορικών συμφερόντων της Γερμανίας στα Βαλκάνια, η Ελληνική μοναρχία απαρνείται τη Γερμανόφιλη πολιτική. Τάσσεται στο πλεβρο της Αγγλίας, που υπήρξε η πρώτη προστάτιδα δύναμη-της βασιλείας.

Στις 28 του Οκτώβρη 1940, ο Ελληνικός λαός παρα το αντιλαϊκό καθεστώς που τον οδηγεί στη μάχη, αναλαμβάνει μια αστραπιαία αντεπίθεση. Οι Ιταλοί βρίσκονται μπροστά σε μια πραγματική λαϊκή εξέγερση. Γιατί ο λαός ξέρεει και πιστέβει και προσδοκά ότι στην αντίθεση και αντίσταση στον Ιταλό εισβο-

Ο Ι. Μεταξάς βρίσκεται λοιπόν σε μεγάλο δίλημμα. Αν δεχόταν το τελεσίγραφο της Ιταλίας, την άλλη μέρα θα τον έριχνε ο λαός ή τα Αγγλικά συμφέροντα ή και τα δυο μαζί, αν και ξεκινούσαν από εντελώς αντίθετες τοποθετήσεις (ο λαός δηλ. από την τοποθέτηση της εθνικής ανεξαρτησίας και τα αγγλικά συμφέροντα από τη τοποθέτηση ότι η Ελλάδα έπρεπε να μείνει κάτω από τη δική-τους εξάρτηση και εκμετάλλευση). Πολύς φορές στην ιστορία δυο εντελώς αντίθετες δυνάμεις είναι δυνατόν από άποψη συγκυρίας και τακτικής να συμπέσουν. Ο Μεταξάς λοιπόν έκαμε μια εντελώς εικονική αντίδραση ίσα-ίσα για να πέσουν μερικές ντουφεκιές, για τα μάτια του κόσμου και μετά να αρχίσει να οπισθοχωρεί. Η αντίφαση όμως η μεγάλη ξεκινά από το γεγονός πως ο Ελληνικός λαός όχι μόνο αντιστέκεται στην Ιταλική εισβολή, αλλά κερδίζει μεγάλες νίκες. Ο Μεταξάς με τον στρατάρχη Παπάγο και το επιτελείο-τους βρίσκονται στα υπόγεια του ξενοδοχείου «Μεγάλη Βρετανία» στην Αθήνα και από κει δίνουν εντολές και διαταγές στα Ελληνικά στρατεύματα που μάχονται κείνες τις ώρες στα σύνορα να οπισθοχωρήσουν στον Άραχθο ποταμό.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Να μην περάσει η πολιτική κωλυσιεργίας

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΕΡΔΙΘΟΥΝ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ

Να μην μείνουν χωρίς δουλειά οι εργάτες

Απο την περασμένη βδομάδα άρχισαν να εκδηλώνονται διάφορες αντιδράσεις των συντεχνιών των μεταλλωρύχων Λίμνης εν όψει του γεγονότος ότι το Μάρτη το Μεταλλείο κλείνει οριστικά και οι 450 περίπου εργάτες θα αντιμετωπίσουν πρόβλημα απασχόλησης και επιβίωσης. Οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ στις οποίες ανήκουν οι μεταλλωρύχοι απευθύνουν τα διαβήματα τους προς την κατεύθυνση της εργοδοσίας και της Κυβέρνησης. Με το θέμα του Μεταλλείου Λίμνης η «Σοσιαλιστική Εκφραση» ασχολήθηκε πλατεία σε προηγούμενη έκδοση της, του Ιούνη που πέρασε όταν οι συντεχνίες διαπραγματεύονταν τα νέα αιτήματα των εργατών και δινόταν η προειδοποίηση για το κλείσιμο του Μεταλλείου από την ξένη εταιρεία. Τότε η «Σ.Ε.» υποστήριξε συγκεκριμένες θέσεις που σήμερα αποκτούν ακόμα πιο μεγάλη σημασία.

Ετσι την προηγούμενη βδομάδα αντιπροσωπεία των δύο συντεχνιών επισκέφθηκε την Επιτροπή Εργασίας της Βουλής και εξέφρασε διάφορες απόψεις στον κ. Μιχαηλίδη για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που θα δημιουργήσει το κλείσιμο του μεταλλείου. Δόθηκαν σχετικά υπομνήματα που δημοσιεύτηκαν στον καθημερινό τύπο και όπου τονίζονταν η σοβαρότητα της ανησυχίας των εργατοπαλλήλων των Μεταλλείων για τις μαζικές απολύσεις που παρατηρούνται τα τελευταία χρόνια στον τομέα τους, η ανάγκη της δραστηρικής επέμβασης της Κυβέρνησης για τη προστασία των απολυμένων ή υποχρέωση των Μεταλλευτικών Εταιρειών για καταβολή αποζημιώσεων και η νήφηση σχετικού νομοσχεδίου που αποκαλία κατατέθηκε στη βουλή, και επίσης αναφέρονται άλλα διάφορα αιτήματα όπως ελλάτωση ωρών εργασίας στα μεταλλεία κ.λ.π.

Το υπόμνημα αυτό με τα αιτήματα όπως αναφέρονται για τις μεταλλευτικές εταιρείες γενικά προερχόταν από τη ΣΕΚ ενώ η ΠΕΟ πιο συγκεκριμένα ενώ συμφωνεί με αυτά εκάμε επίσης διάφορα συγκεκριμένες εισηγήσεις για το θέμα των μεταλλωρύχων Λίμνης που βασίζονται σε έρευνες στην περιοχή για τη προώθηση έργων και απασχόληση των εργατών που θα απολυθούν τον Μάρτη. (Αναφερόταν η εκμετάλλευση της πέτρας που υπάρχει εκεί διάφορα κυβερνητικά έργα κ.λ.π.) Οί εισηγήσεις της ΠΕΟ υπήρξαν πιο ολοκληρωμένες και μελετημένες ενώ η ΣΕΚ περιορίστηκε στις γενικές τοποθετήσεις υπομνήματος που δόθηκε και προηγούμενα. Άντιπροσωπεία της ΣΕΚ είδε ξεχωριστά τον κ. Αζίνα για έργα που μελετά ο Συνεργατισμός στην περιοχή.

Τα δυο αιτήματα όμως που αφορούν άμεσα τη περίπτωση Λίμνης και γύρω από τα οποία είναι στραμμένες οι συντεχνίες είναι το θέμα

«Πρόκειται για περίπτωση που αφορά και πολλούς εργάτες, αλλά που θα δημιουργήσει σοβαρό προηγούμενο στα εργατικά θέματα. Και είναι ανάγκη να δημιουργηθεί προηγούμενο που να δικαιώνει τους εργάτες και να μην τους αφήνει εκτεθειμένους».

Τα χρονικά περιθώρια κλείνουν αφού το Μάρτη πρόκειται να τα μαζέψει και να φύγει η ξένη Εταιρεία. Εκείνο που πρέπει να αναμένεται είναι πολιτική κωλυσιεργίας και από τη κυβέρνηση — στη ψήφιση κύρια του σχετικού νόμου που θα αναγκάζει την εταιρεία δια νόμου να παραχωρεί αποζημιώσεις — αλλά και από την ίδια την εργοδοσία. Ήδη η τελευταία δικαιολογεί καθυστέρηση για συνάντηση με τη ΠΕΟ λόγω ταξιδιών που άρχισαν για συνεννόηση κλπ. Και ακριβώς

είναι εδώ που θα κριθεί η αποτελεσματικότητα των συντεχνιών. Να μην αφήσουν να παιχτεί το παιχνίδι εργοδοσίας και κυβέρνησης. Η ΠΕΟ μετά από επισήμανση-μας το δέχτηκε και συμφώνησε πως τέτοιος κίνδυνος είναι μεγάλος και πως ακριβώς γρήγορα θα απαιτήσουν να ξεκαθαριστεί η θέση του καθενος για να υπάρξει ο χρόνος για κλιμάκωση αγώνα. Τα υπομνήματα του παρελθόντος, ακόμα και το συλλλητήριο που έγινε το 1971 για προστασία των μεταλλωρύχων από την ανεργία και την καταβολή αποζημιώσεων που

θα καταχωρωνόταν νομικά δεν στάθηκαν αρκετά για να πετύχουν τα αιτήματα. Σήμερα καλούνται οι συντεχνίες να κλιμακώσουν τον αγώνα αυτό για δικαίωση.

Θέλουμε να κλείσουμε αναφέροντας όσα γράψαμε στο τέλος του προηγούμενου σημειώματος μας.

...«Στο Μεταλλείο Λίμνης από τώρα πρέπει στο βαθμό που γίνεται να ανακαληθουν δεσμεύσεις πριν η Εταιρεία αποφασίσει ότι δεν θέλει το προσωπικό που τότε μπροστα σε επικείμενο κλείσιμο η εργοδοσία θα είναι πιο αρνητική και αδιαπραγμάτευτη. Από τώρα πρέπει να αρχίσουμε αγώνας. Και η εργοδοσία έδειξε με ποια γλώσσα καταλαβαίνει. Τα θέματα χειρισμού η συντεχνιακή ηγεσία τα ξέρε καλύτερα από τον καθένα με την πείρα που διαθέτει φτάνει να βάλει σαν στόχο της να κερδίσει συγκεκριμένα αιτήματα. Με την κατάσταση όπως διαμορφώθηκε τώρα πιο άμεσα και συγκεκριμένο μπαίνει το θέμα των αποζημιώσεων

Α. Λάμπρου

Ο ΛΑΟΣ ΝΑ ΑΠΟΜΟΝΩΣΕΙ ΤΗ ΚΥΠ η συζήτηση στη βουλή

Με τη συζήτηση που έγινε στη Βουλή για τη ΚΥΠ, το θέμα αυτό πήρε ακόμα πιο μεγάλες διαστάσεις και φάνηκαν οι διάφορες κομματικές θέσεις γύρω απ' αυτό. Για αρκετές μέρες ήταν το θέμα που συζητούσε ο κόσμος και επεκράτησε μια γενική δυσφορία για τα όσα γνωστά και άγνωστα καταγγελλόταν η ΚΥΠ. Η λαϊκή αντίδραση για τις δραστηριότητες της ΚΥΠ έκαμε φανερή την αντίθεση πλατειών στρωμάτων του λαού έναντι του ρόλου που διαδραματίζει ο κρατικός αυτός μηχανισμός.

Σε άλλο άρθρο της εφημερίδας μας αναφέρνουμε τη κριτική μας τοποθέτηση για τις διάφορες θέσεις που εκφράστηκαν στη Βουλή και καταπιανόμεστε πιο θεωρητικά με το όλο θέμα.

Εδώ θέλουμε να σημειώσουμε πως η όλη εξέλιξη του θέματος ΚΥΠ, με τις επανεπιβεβαιωμένες καταγγελίες της ΠΑΣΕΔΥ για την παράνομη ανάμειξη στη Δημόσια Υπηρεσία και τη μεταφορά του θέματος στη Βουλή, αποτέλεσε ευκαιρία να συζητηθεί πλατεία το θέμα μέσα στο κόσμο και να φανερί η λαϊκή αντίδραση που όπως ήδη αναφέραμε στρέφεται ενάντια στο πραχτορικό ρόλο που παίζει η ΚΥΠ. Έγινε συνείδηση για τον λαό πως ο κρατικός αυτός μηχανισμός με κανένα τρόπο δεν εξυπηρετεί τίποτα άλλο παρα τα στενά συμφέροντα μιας τάξης ανθρώπων που έχουν λόγους να κáμουν φακελλώματα και να διατηρούν μυστικές αναφορές για τον καθένα, που χρησιμοποιούν ανάλογα τη δεδομένη στιγμή με μόνο κριτήριο τη δική-τους εξυπηρέτηση και τους δικούς τους στόχους.

Οι εξελίξεις αυτές με την πολύπλευρη διαμαρτυρία και την αποκάλυψη του ρόλου της ΚΥΠ επιβεβαιώνουν τις καταγγελίες που η «Σοσιαλιστική Εκφραση» από παλιά έκαμε για τη μυστική αυτή υπηρεσία και δικαιώνουν τον αγώνα που αρχίσαμε. Οι αναγνώστες μας θα

μούνται το ξεγύμνωμα που κάναμε για τις δραστηριότητες της ΚΥΠ καθώς και τις συγκεκριμένες καταγγελίες μας για προσπάθεια εξαγοράς μελών της Σ.Ν. ΕΔΕΝ για να δίνουν πληροφορίες για την οργάνωση στην ΚΥΠ.

Πιο παλιά το Σ.Κ. ΕΔΕΚ είχε κάμει τις ίδιες καταγγελίες για μέλη του με ανακοινώσεις. Αλλά και το ΑΚΕΛ πολλές φορές στο παρελθον (και πρόσφατα) έκαμε παρόμοιες δηλώσεις για την δραστηριότητα της ΚΥΠ. Παρ' ολ' αφα η ΚΥΠ συνέχισε και συνεχίζει την ίδια τακτική με την ανοχή και την προστασία του κράτους.

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Στη συζήτηση της βουλής, οι βουλευτες των αριστερων κομμάτων (ΕΔΕΚ, ΑΚΕΛ) και οι ανεξάρτητοι Ιεροδιακόνου και Χριστοφίδης, υποστήριξαν με επιχειρήματα τις βρώμικες δραστηριότητες της ΚΥΠ. Γενικά καταγγέλλθηκε ότι η Κυπριακή ΚΥΠ προσπαθεί να κομματικοποιήσει τον κρατικό μηχανισμό, ότι φακελλώνει πολίτες με βάση την πολιτική και ιδεολογική-τους τοποθέτηση, και ότι καλλιεργεί τον χαφιεδισμό την δουλοπρέπεια και τον ετσιθελισμό. Αντίθετα οι βουλευτες του κόμματος που κυβερνά (ΔΗΚΟ) υποστήριξαν την ΚΥΠ σαν το «μάτι της Κυβέρνησης» συγκεκριμένα ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος αυτού του κόμματος είπες: «Βλέπουμε την ΚΥΠ, σαν μια υπηρεσία που έχει επιτελέσει, παρα τις τεράστιες δυσκολίες, ένα σπουδαίο έργο στο τομέα της ασφάλειας του κράτους, ιδιαίτερα σε μια εποχή όπου πληθωρικά άνθισε η ξενοκίνητη προδοσία». Φυσικά είπες και τα γνωστά ότι το κόμμα του θέλει τη ΚΥΠ πραγματικά ακομμάτιστη, μακριά από πολιτικές ή κομματικές καταστάσεις. Άλλοι βουλευτες του ΔΗΚΟ υποστήριξαν ότι «η ανοικτή συζήτηση στη βουλή για τις δραστηριότητες της ΚΥΠ κάμνει ζημια» και ότι «η ΚΥΠ πρέπει να ενδυναμωθεί και όχι να αποδυναμωθεί».

Οι βουλευτες του ΔΗΚΟ μίλησαν αδίστα για το ποιά πρέπει να είναι η αποστολή της ΚΥΠ, και επαίνεσαν τις δραστηριότητες της, αλλά δεν βρήκαν ούτε λέξη να πουν για τις συγκεκριμένες καταγγελίες που έγιναν. Η μόνη αναφορά τους ήταν ότι «αν υπάρχουν τεκμηριωμένες καταγγελίες πρέπει να διερευνηθούν από τις αρμόδιες υπηρεσίες» και ότι «τα επιχειρήματα (ενάντια στην ΚΥΠ) είναι υπερεξογκόμενα».

Γενικά οι βουλευτες του κόμματος που κυβερνά, έδειξαν πέρα από κάθε αμφιβολία ότι εγκρίνουν τις μέχρι τώρα δραστηριότητες αυτής της κρατικής μυστικής υπηρεσίας.

Η συζήτηση στη Βουλή-αποτέλεσμα των διαστάσεων που πήρε το θέμα- απέδειξε ποιοί έχουν συμφέροντα να υπερασπίζονται την ΚΥΠ καθώς και τους στόχους τους. Η μόνη απάντηση από το λαό πρέπει να είναι η απομόνωση της ΚΥΠ χωρίς καμμία συνεργασία σε οποιοδήποτε θέμα. Η χρησιμοποίηση του εθνικού θέματος και η «προστασία» της Δημοκρατίας αποτελούν απάτη για το πλησίον απλων αγωνιστών που θα καταλήξει σε χτύπημα κατά του προοδευτικού και αριστερου κινήματος.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗ
ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

σύννοψη της συζήτησης:

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑ

και οι θέσεις της Σ. Ε.

Στην έκδοση μας της 14ης του Ιουλίου του 1978 (αρ. φυλλου 44) αρχίσαμε μέσα από τις στήλες της Σ.Ε μια συζήτηση για την απελευθέρωση της γυναίκας με το άρθρο «Η απελευθέρωση της γυναίκας και η ταξική πάλη». Ακολούθησαν τέσσερα άρθρα από συντρόφους και συντρόφισσες πράγμα που αντανακλά το μεγάλο ενδιαφέρον και προβληματισμό που υπάρχει ανάμεσα στα μέλη της Σ.Ν.ΕΔΕΝ τους αναγνώστες μας και το λαϊκό κίνημα γενικά για το καίριο αυτό θέμα.

Σήμερα κλίνοντας αυτό το στάδιο της συζήτησης που αρχίσαμε μια και δεν είχαμε άλλες ανταποκρίσεις πάνω στο θέμα για δυο συνεχείς εκδόσεις, θα επιχειρήσουμε να συνοψίσουμε τις απόψεις που εκφράστηκαν παραθέτοντας ταυτόχρονα και τις δικές μας απόψεις στην προσπάθεια μας «να τοποθετήσουμε σωστά το ζήτημα για να μπορέσουμε να βρούμε τις σωστές λύσεις και φυσικά να μεθοδεύσουμε την πάλη γι' αυτές τις λύσεις» - όπως το βάζει ο σύντροφος Γλαύκος (αρ. φυλλου 45).

Πρώτα απ' όλα συμφωνούμε όλοι ότι η γυναίκα καταπιέζεται, καταπιέζεται και γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης στην παραγωγή, στο σπίτι, στις κοινωνικές σχέσεις. Υπήρξε επίσης συμφωνία στο ότι οι ρίζες της κατώτερης θέσης της γυναίκας στην κοινωνία τοποθετούνται στην οικονομική δομή της κοινωνίας, κι όχι σε οποιαδήποτε μεταφυσικά, ψυχολογικά, φυσιολογικά ή βιολογικά αίτια.

Σωστά όμως και η Λουίζα και ο Πέτρος στα άρθρα τους (αρ.φυλλου 46 και 49) τονίζουν ιδιαίτερα την σημασία του επικοδομημένου πέρα από την οικονομική βάση. Έτσι η αστική ηθική, η εκκλησία η νομοθεσία, οι κοινωνικοί θεσμοί, η αντικειμενοποίηση της γυναίκας με την διαφήμιση τις πορνό ταινίες και περιοδικά και ένα σωρό άλλα στοιχεία - που βρίσκονται έξω από τις οικονομικές ρίζες χωρίς φυσικά να παύουν από του να πηγάζουν από οικονομικά αίτια επιδεινώνουν τη θέση της γυναίκας και διατηρούν και υποβάλλουν την εκμετάλλευση και την καταπίεση της.

Έτσι, σωστά αναφέρει η Λουίζα ότι «στόχος του κινήματος δεν πρέπει να είναι μονάχα η οικονομική βάση αλλά και όλο το επικοδομημένο που την στηρίζει. Η θέση των γυναικών δεν θα αλλάξει αυτόματα με την κάρτερηση του καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος χρειάζεται στην ιδεολογία και τους θεσμούς της άρχουσας τάξης, που έχουν κρατήσει την γυναίκα σε κατώτερη κοινωνική θέση».

Η θέση αυτή δεν έρχεται σε αντίθεση με τη θέση του Γλαύκου και αυτή που εκφράζεται στο άρθρο «η απελευθέρωση της γυναίκας και η ταξική πάλη», ότι «η εξίσωση της γυναίκας στην κοινωνία περνά μόνο από τη σωστή και πλήρη κοινωνική απελευθέρωση και μέσα από μια σοσιαλιστική κοινωνία» όπου θα εξαλειφθεί κάθε μορφή καταπίεσης από το άνθρωπο. Κι

αυτό γιατί σε κανένα από τα δυο αυτά άρθρα δεν υποστηρίζεται η όλη οι γυναίκες πρέπει να τηρούν «μια στάση αναμονής, περιμένοντας την έλευση του σοσιαλισμού ο οποίος θα έλυσε θαυματουργά την καταπίεση της γυναίκας και μέσω αυτής του άνδρα...» - όπως αναφέρει ο Ω στο άρθρο του «το γυναικείο κίνημα (αρ. φυλλου 48) περιγράφοντας την άποψη υποστηρικτών της «παραδοσιακής αριστεράς».

Ούτε υποστηρίζεται ότι δεν θα χρειαστεί χρόνος και αγώνας για να εξαλειφθούν όλα τα κατ'ολοκλήρωτα - προκαταλήψεις, ηθικοί κανόνες, θεσμοί, κλπ - του καπιταλιστικού συστήματος μετά το πέρας του στον σοσιαλισμό.

Οι κυριώτεροι στόχοι και οι επιδιώξεις του αγώνα ενάντια στην οικονομική βάση και το επικοδομημένο που πηγάζουν από την πιο πάνω θεώρηση πραγμάτων μια και δεν αναλύθηκαν με λεπτομέρεια στα άρθρα αυτά αναφέρονται πιο κάτω:

α) Εξίσωση στην παραγωγή: Ισομισθία - ίση αμοιβή για ίση εργασία - εξάλειψη των διακρίσεων ενάντια στο γυναικείο φύλο όσον αφορά του προβιβάσματος: συμμετοχή των γυναικών σε όλες τις βαθμίδες της παραγωγής κι όχι μόνο σε δευτερεύουσες και «υπηρετικές» θέσεις.

β) Διεύρυνση των κοινωνικών Υπηρεσιών: Εξάπλωση των παιδοκομικών και βρεφοκομικών σταθμών για να καλύψουν όλες τις ανάγκες, με δωρεάν ή πολύ χαμηλή επιβάρυνση από μέρος της μητέρας μαζί με την αναγνώριση ότι κράτος και εργοδότες έχουν υποχρέωση να παρέχουν τέτοιες διευκολύνσεις στις μητέρες που εργάζονται. Καλύτερη των επιδομάτων και αδειών τοκετού. Διασφάλιση της εργασίας που διακόπτεται λόγω τοκετού. Παροχή δωρεάν αντισυλληπτικών.

γ) Ίσο εκπαιδευτικό σύστημα: Εξασφάλιση ίσων ευκαιριών μόρφωσης. Να ξεριζωθούν οι προκαταλήψεις για «γυναικείους» και «ανδρικούς» κλάδους (π.χ τα μαθηματικά για τους άνδρες τα οικογενειακά για τις γυναίκες). Σωστή σεξουαλική διαπαιδαγώγηση και πληροφόρηση πάνω στον οικογενειακό προγραμματισμό.

δ) Νομοθεσία: Νομοποίηση του δικαιώματος της γυναίκας να έχει όλες τις διευκολύνσεις για έκτρωση (να αποφασίζει δηλαδή η ίδια πόσα παιδιά θα αναθρέψει και πότε) καταργηση του νόμου που κάνει διάκριση μεταξύ «νομίμων» και «νόθων» παιδιών. Απλοποίηση της διαδικασίας εξασφάλισης διαζυγίου.

ε) Κοινωνικοί θεσμοί και προκαταλήψεις: Κατάποληση όλων των αντιδραστικών θεσμών και προκαταλήψεων που καταπιέζουν την γυναίκα και την βάζουν σε κατώτερη θέση από τον άντρα όπως είναι το προικοσύμφωνο και ο θεσμός της προίκας και η αντικειμενοποίηση της γυναίκας στα μέσα μαζικής επικοινωνίας.

Αναφέραμε ήδη ότι σε καμία περίπτωση μπορεί να επιτευχθεί η πλήρης απελευθέρωση της γυναίκας χωρίς το πέρασμα στο σοσιαλισμό. Έτσι η αντικατάσταση αυτών των στόχων με τον αγώνα ενάντια στο καπιταλιστικό κοινωνικοοικονομικό σύστημα και τους εκάστοτε αγώνες της εργατικής τάξης θα καθυστερούσε παρα τα βοηθούσε την πραγματική απελευθέρωση της γυναίκας ενώ η ένταξη αυτών των στόχων στο γενικότερο λαϊκό κίνημα θα έφερνε τον σοσιαλισμό και την εξάλειψη κάθε διάκρισης και καταπίεσης πιο κοντά, κι αυτό γιατί θα συνειδητοποιούσε και θα πολιτικοποιούσε μεγαλύτερες μάζες γυναικών που θα πύκνωναν τις γραμμές του λαϊκού κινήματος στον αγώνα για επαναστατικές αλλαγές στο διωκτικό-οικονομικό σύστημα.

Και μέχρι εδώ φαίνεται να υπάρχει κάποια συμφωνία στις απόψεις που εκφράστηκαν μέσα από την Σ.Ε. Εκεί που υπάρχουν οι βασικές διαφορές είναι στην φύση της στράτευσης των γυναικών και το οργανωτικό σχήμα που πρέπει να πάρει ή, όπως ακριβώς εκφράστηκαν οι δυο αντίθετες θέσεις, στο αν θα είναι το κίνημα «αυτόνομο» «ανεξάρτητο» ή αν θα καθοδηγείται και θα είναι οργανωτικά δεμένο με «το κόμμα της εργατικής τάξης της επαναστατικής πρωτοπορίας σε μια από τις μαζικοπολιτικές οργανώσεις που χρησιμοποιεί το κόμμα σαν μοχλούς στην πάλη του».

Οι υποστηρικτές του «αυτόνομου» κινήματος πρόβαλαν τα πιο κάτω επιχειρήματα για να στηρίξουν τη θέση τους: (α) οι γυναίκες έχουν ιδιαίτερα προβλήματα που τις επηρεάζουν περισσότερο από τους άνδρες και γι' αυτό τις αφορούν περισσότερο. «Έτσι οι γυναίκες είναι οι πρώτες που πρέπει να αγωνιστούν για τα προβλήματα τους, όχι μόνο γιατί τα γνωρίζουν καλύτερα αλλά και γιατί θα είναι πιο αποτελεσματικές στο δικό τους χώρο» ένα αυτόνομο κίνημα θα μπορούσε να δουλέψει πρωταρχικά για το γυναικείο πρόβλημα, (χωρίς όπως τονίζεται ν' αγνοεί τα υπόλοιπα κοινωνικά προβλήματα).

(β) «Ένα σημαντικό κίνημα για τη γυναίκα ισότητα θα αναπτύχθει μόνο σ' ένα σοσιαλιστικό κίνημα μόνο με τις συνειδητές προσπάθειες οργανωμένων γυναικών... και... μια τέτοια συνειδητή δεν δημιουργείται σ' ένα ανδρικό σωματιστικό κίνημα που έχει γεννηθεί από μια ανδροκρατούμενη κοινωνία».

(γ) Δια λόγους τακτικής ένα κίνημα για την γυναικεία απελευθέρωση πρέπει να είναι «ανεξάρτητο» για να προσελκύσει

μεγαλύτερες μάζες γυναικών που «μπορεί μεν να διαφωνούν σε ορισμένα θέματα όμως όσον αφορά το γυναικείο πρόβλημα έχουν κοινές αρχές και κοινούς στόχους».

Τα επιχειρήματα που εκφράστηκαν ενάντια στο «ανεξάρτητο» κίνημα είναι: α) «Δεν υπάρχει αυτό που λέμε γυναικείο κίνημα αφού το ζήτημα της γυναίκας είναι μια άποψη του κινήματος για κοινωνική λευτεριά είναι ένα μέρος αναπόσπαστο του κινήματος και ενδιαφέρει άνδρες και γυναίκες εργαζόμενους»

β) Για τον πιο πάνω λόγο η δημιουργία «ανεξάρτητου κινήματος» μπορεί να οδηγήσει σε επικίνδυνους πειραματισμούς με σοβαρές παρεκκλίσεις σε ακραίες και αρνητικές στάσεις που στο τέλος μόνο κακό φέρνουν.

γ) Τέτοιες «παρεκκλίσεις» και «ακραίες» στάσεις βλέπουμε σε μερικά «ανεξάρτητα κινήματα» στη Δύση όπου δεν αναγνωρίζεται «η κύρια αντίθεση που υπάρχει στο καπιταλιστικό σύστημα, δηλαδή (αυτή) μεταξύ της αστικής και της εργατικής τάξης» και μετατίθεται το πρόβλημα σε πρόβλημα αντιθέσεων μεταξύ ανδρών και γυναικών πράγμα που αποπροσανατολίζει τις γυναίκες «αποτραβώντας πολλή δύναμη από τον ταξικό αγώνα».

Πριν αναλύσουμε κριτικά αυτές τις συγχροούμενες απόψεις πρέπει να τονιστεί ότι πρωταρχική σημασία δεν έχει τόσο αν θα είναι το γυναικείο κίνημα αυτόνομο ή όχι αλλά αν οι θεωρητικές βάσεις, το πρόγραμμα δουλειάς και οι στόχοι αυτού του κινήματος είναι σωστές και αποτελεσματικές. Αυτές που πιστεύουμε εμείς σαν σωστές βάσεις τις αναλύσαμε ήδη και είδαμε ότι δεν υπήρξαν στη συζήτηση βασικές διαφορές πάνω στο θέμα.

Τώρα όσον αφορά το επιχείρημα των υποστηρικτών του «αυτόνομου» κινήματος εξειδίκευση πάνω στο γυναικείο ζήτημα και ιδιαίτερη έμφαση στο γυναικείο κίνημα και τον αγώνα για την απελευθέρωση της γυναίκας μπορεί να γίνει και μέσα από το κόμμα από «ομάδες δουλειάς, επιτροπές, πτέρυγες ή οτιδήποτε άλλο θα ονομαστούν» (Κλάρα Ζέλνιν, «οι αναμνήσεις μου από τον Λένιν»)

Το δεύτερο επιχείρημα εξυπακούει ότι όλο το λαϊκό κίνημα χαρακτηρίζεται από «ανδρικό σωματισμό» πράγμα που δεν μπορούμε να δεχτούμε, χωρίς να σημαίνει - όπως τονίστηκε στο άρθρο «η απελευθέρωση της γυναίκας και η ταξική πάλη» - ότι δεν παραδεχόμαστε ότι υπάρχουν πολλές προκαταλήψεις και τάσεις για καταπίεση των γυναικών ακόμα και ανάμεσα σε σοσιαλιστές. Αυτές οι τάσεις μπορούν να καταπολεμηθούν και από τους άνδρες σοσιαλιστές και τις γυναίκες σοσιαλίστριες μέσα στο κόμμα.

Το τρίτο επιχείρημα αφορά θέμα τακτικής και απαιτείται ολοκληρωμένη ανάλυση του κυρίαρχου χώρου για να εξακριβωθεί αν ένα «αυτόνομο» κίνημα έχει περισσότερες πιθανότητες να προσελκύσει μεγαλύτερες μάζες παρα μια «ομάδα δουλειάς», «επιτροπή» ή «πτέρυγα».

Το πρώτο επιχείρημα αυτών που διαφωνούν με το «αυτόνομο» κίνημα ανατρέπεται με την δια-

πίστωση ότι πραγματικά οι γυναίκες έχουν ιδιαίτερα προβλήματα - όπως οι εργάτες διαφορετικών τομέων της βιομηχανίας για παράδειγμα - που απαιτούν εξειδίκευση χωρίς να σημαίνει όμως - όπως σωστά αναφέρεται - ότι αυτή αφορά αποκλειστικά τις γυναίκες.

Τα δυο άλλα επιχειρήματα χρονονόμοι που πραγματικά είναι πιθανοί και πρέπει να απασχολούν οποιαδήποτε ενέργεια δημιουργίας αυτόνομου κινήματος.

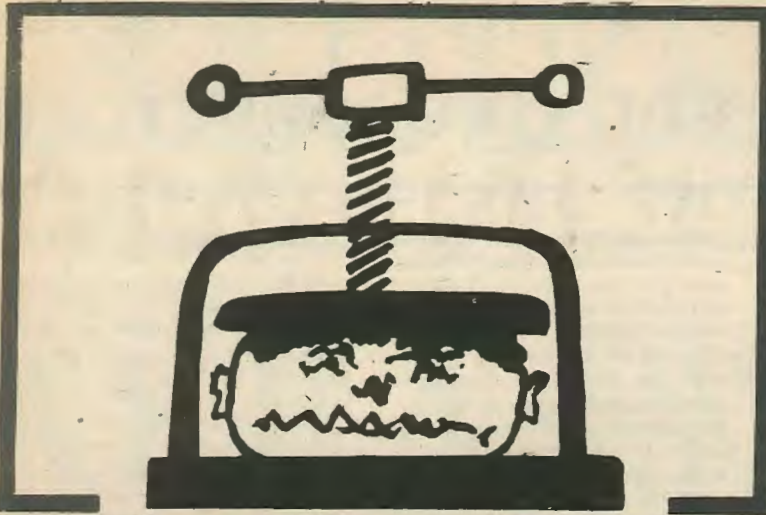
Ο κυριώτερος κίνδυνος που υπάρχει, πράγμα που παρατηρείται σε πολλά γυναικεία κινήματα της Δύσης, είναι να προσελκύσει το «αυτόνομο» κίνημα ένα μεγάλο αριθμό μικροαστών γυναικών με κύριο τους μέληματα προβλήματα γάμου και σεξ και με θεώρητο θέμα μακριά από την οικονομική του βάση. Μία τέτοια εξέλιξη αναμφίβολα που αποξένωσε τις γυναίκες της εργατικής τάξης και θα οδηγούσε πιθανότατα σε παρεκκλίσεις.

Τι γίνεται όμως όταν δεν υπάρχει αυτόνομο κίνημα; Τι πρέπει και τί δεν πρέπει να κάνει ένας σοσιαλιστής; Πρώτα απ' όλα είναι λαθασμένη τακτική για τους σοσιαλιστές να προσπαθήσουν να φτιάξουν ένα «αυτόνομο» κίνημα εκεί που δεν υπάρχει και εκεί που οι αντικειμενικές συνθήκες δεν ευνοούν τη δημιουργία ενός γυναικείου κινήματος. Ούτε είναι σωστή τακτική για τους σοσιαλιστές να βασίσουν τη δημιουργία του κινήματος πάνω στην απόκρυψη των πολιτικών τους θέσεων και προσανατολισμών για να προσεγγίσουν μεγαλύτερες μάζες γυναικών. Τέτοια τακτική θα χρεοκοπούσε πολύ σύντομα μόλις θα γινόταν γνωστή η πολιτική τους τοποθέτηση.

Πώς λοιπόν κερδίζουμε τις μάζες των γυναικών; Οι σοσιαλιστές και σοσιαλίστριες μπορούν να απευθυνθούν στις μάζες των καταπιεζόμενων γυναικών οργανώνοντας τις πάνω σε συγκεκριμένα θέματα που τις απασχολούν. Τέτοια θέματα είναι αυτά που αναλύσαμε πιο πάνω (ισομισθία, κοινωνικές υπηρεσίες, ίσο εκπαιδευτικό σύστημα κλπ. Συνδέοντας τα προβλήματα αυτά με την οικονομική τους ρίζα και προωθώντας τη λύση τους οι σοσιαλιστές μπορούν να αποδείξουν ότι είναι οι πιο συνεπείς υποστηρικτές της γυναικείας απελευθέρωσης κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των γυναικών και φέρνοντας τις πιο κοντά στην πάλη του λαϊκού κινήματος για σοσιαλισμό.

Αν στις κινητοποιήσεις αυτές ξεπηδήσει ένα αυτόνομο κίνημα οι σοσιαλιστές δεν το διαλύουν ασφαλώς αλλά όπως είπαμε και πιο πάνω, προσπαθούν να το κρατήσουν στους σωστούς προσανατολισμούς.

Τελειώνοντας πρέπει να τονίσουμε ότι ένα «αυτόνομο» τυπικά κίνημα μπορεί στην ουσία να είναι «καπελωμένο» από ένα κόμμα (ένα Σταλινικό κόμμα για παράδειγμα), ενώ ένα κίνημα δεμένο οργανωτικά με το κόμμα της εργατικής τάξης να λειτουργεί πολύ πιο δημοκρατικά από το πρώτο.

Η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΣΤΟ ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ Β!

Στο σχολείο-μας δημιουργήθηκαν τέτοιες συνθήκες ώστε να ελέγχονται τα πάντα από την διεύθυνση και τον σύνδεσμο γονέων. Από την άλλη πλευρά η διεύθυνση προσπαθεί να παρουσιάσει ένα δημοκρατικό πρόσωπο στο βαθμό βέβαια που μπορεί να εξασκεί τον έλεγχο από τα παρασκήνια.

Το δημοκρατικό προσώπιο όμως της διεύθυνσης έπεσε στις φετινές εκλογές για τα μαθητικά προεδρεία. Σε κάποιο τμήμα εκλέγηκε προεδρείο που δεν ήταν της αρεσκείας της διεύθυνσης, έτσι οι καθηγητές προσπάθησαν να απομονώσουν το προεδρείο με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μια εκρηκτική κατάσταση.

Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ενώ οι καθηγητές και η διεύθυνση έκαναν φανερό (με έμμεσο τρόπο βέβαια) ποιες ήταν οι προτιμήσεις τους για τους μαθητές που έπρεπε να εκλεγούν στο προεδρείο, εντούτοις οι μαθητές δεν έπεσαν στην παγίδα και έτσι τελικά εκλέγηκε το προεδρείο που συγκέντρωνε την προτίμηση της πλειοψηφίας των μαθητών.

Αυτό είναι ένα απλό παρά-

δειγμα για να πάρει κανένας-μια γεύση από την μαθητική κοινότητα του Ακρόπολης Β'.

Ενα άλλο πρόβλημα που απασχολεί τους μαθητές του σχολείου μας είναι η διάκριση μεταξύ πλούσιων και φτωχών, η οποία είναι ολοφάνερη. Μια διάκριση που έχει επιπτώσεις και στους βαθμούς των μαθητών.

Αφτα τα προβλήματα είναι σε μεγάλο βαθμό κοινά σ' όλα τα σχολεία. Γενικά αυτή η περίπτωση είναι η εικόνα του σχολείου-μας.

Οι μαθητές πρέπει να πάρουν στα χέρια-τους την ευθύνη και τους αγώνες για την αναμόρφωση και διαμόρφωση της παιδείας-μας.

Μαθητής: Γ.Μ.
ΑΚΡΟΠΟΛΗΣ Β'

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΞΗΣΗ ΚΟΜΙΣΤΡΩΝ

Οι μαθητές από το Παλιομέτοχο που ανέρχονται σε 300 περίπου έχασαν την περασμένη βδομάδα τα μαθήματα-τους λόγω της απαράδεκτης στάσης των λεωφορειούχων του χωριού-τους που αρνήθηκαν να τους μεταφέρουν στα σχολεία-τους.

Με την έναρξη του σχολικού χρόνου οι 10 περίπου λεωφορειούχοι αύξησαν αυθαίρετα τα κόμιστρα για τους μαθητές από 16 σε 18 σελίνια τη βδομάδα (18 σελίνια πληρώνουν οι εργάτες).

Οι μαθητές αρνήθηκαν να πληρώσουν τα αυξημένα κόμιστρα και διαμαρτυρήθηκαν με σειρά επιστολών στο τμήμα Αρχής Αδειών. Επίσης στον αστυνομικό σταθμό Κοκκινοτριμιθίας σε δυο περιπτώσεις. Οι μαθητές δεν διαμαρτυρήθηκαν μόνο για τα αυξημένα κόμιστρα αλλά και για την ακατάλληλότητα των λεωφορείων και για τη μεταφορά περισσότερων μαθητών σε κάθε λεωφορείο.

Όμως θετική απάντηση δεν υπήρξε από τους υπεύθυνους της Αρχής Αδειών. Μόνο πως θα συζητηθεί το θέμα και θα κάνουν παρατήρηση στους οδηγούς.

Οι μαθητές αρνήθηκαν να πληρώσουν τα κόμιστρα επί 2 βδομάδες. Έτσι τη Δευτέρα 23 Οκτωβρίου οι λεωφορειούχοι αρνήθηκαν να μεταφέρουν τους μαθητές στα σχολεία τους. Και οι μαθητές αγανακτισμένοι, άλλοι πεζοί, άλλοι με τράκτορες και άλλοι με γαϊδουρία ακόμα, έφθασαν στον κύριο δρόμο όπου μαθητές μαθητρίες με τη μέθοδο του Ωτοστοπ προσπαθούσαν να φθάσουν στα σχολεία-τους. Φυσικά με μεγάλη καθυστέρηση.

Την επομένη μέρα πάλι αρνήθηκαν να μεταφέρουν τους μαθητές στα σχολεία-τους. Και πάλι οι μαθητές παίρνουν το δρόμο, με οποιοδήποτε μέσο για τον κύριο δρόμο. Όμως έμειναν πίσω περί τους 60 μαθητές. Όπου επιχειρήσαν όμως

άσκοπα να μπου στα λεωφορεία.

Τότε οι μαθητές αυτοί αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν ένα φορτηγό πρόθυμο να τους μεταφέρει στα σχολεία-τους. Όλοι μαζί ριχτήκαν στην κάσσια του φορτηγού για να ενώσουν σε λίγο την αγανάκτηση-τους και φθάνοντας στη Λευκωσία αντι στο σχολείο-τους πήγαν έξω από το Τμήμα Χερσαίων-μεταφορών για διαμαρτυρία. Και εκεί με συνθήματα φώναζαν το δίκαιο-τους. Επίσης κάλεσαν δημοσιογράφους. Οι μαθητές φώναζαν — Μείωση των Κομιστρών —, Θέλου-με κατάλληλα λεωφορεία — Θέλου-με να μας συμπεριφέρονται σαν μαθητές.

Ακολούθως 5 μέλη επιτροπή που αποτελείται από τους μαθητές:

1. Νικήτα Χριστοδουλάκη
2. Χαράλαμπο Παύλου
3. Γεώργιο Χαλαράμπους
4. Αντανάκη Ερωτοκρίτου
5. Νίκο Σταύρου

έγινε δεχτή από τον διευθυντή των Χερσαίων-Μεταφορών κ. Αναστασιάδη.

Οι μαθητές αφού εξέφρασαν τις απόψεις-τους στον κ. Αναστασιάδη αυτός υποσχέθηκε πως το καυτό αυτό θέμα θα λυθεί σύντομα.

Όμως το θέμα αυτό δεν λύθηκε γιατί εγκρίθηκε ο παράνομος αυτός νόμος και κινδυνεύει να χειροτερευτεί η κατάσταση αν δεν ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα προς μείωση των κομιστρών.

Ακολούθως το φορτηγό πήρε τους μαθητές στα σχολεία-τους. Τι σχολεία, απ' όπου προέρχονταν οι μαθητές είναι:

- α) Σχολή Φρειδερίκου
- β) Παγκύπριο Γυμνάσιο
- γ) Τεχνική Σχολή

Οι μαθητές της Τεχνικής Σχολής έτυχαν καλής μεταχείρισης από τη διεύθυνση του σχολείου. Αφού τους επέτρεψαν να μπου στις τάξεις, στην 5μελή επιτροπή επετράπη επίσης να επισκεφθεί το αρχηγείο της αστυνομίας στην Αθαλάσσια, και τις διάφορες εφημερίδες.

Στο Αρχηγείο Αστυνομίας οι μαθητές ζήτησαν να δουν αξιωματούχο της τροχαίας όπου κατάγγειλαν τα παράπονα-τους για ακατάλληλότητα λεωφορείων, μεταφορά περισσότερων ατόμων απ' ότι χωρεί κάθε λεωφορείο και ζήτησαν επίσης να παραβληθούν καταγγελίες που έγιναν ενάντια στο οδηγό του φορτηγού για παράνομη μεταφορά των μαθητών. Οι καταγγελίες έγιναν στο δρόμο προς τη Λευκωσία δύο φορές. Ο υπαστυνόμος μπροστα στους ιδίους τους μαθητές άρχισε να κάμνει σχετικά διαβήματα.

Ακολούθως οι μαθητές επισκέφθηκαν τα γραφεία των «Νέων» και κατάγγειλαν τη κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στο χωριό.

Μετα από όλα αυτά έρχεται η Αρχή Αδειών και λέει 18 σελίνια τα κόμιστρα των μαθητών. Οι μαθητές δεν δέχονται. Οι λεωφορειούχοι απαιτούν τα παλιά κόμιστρα να πληρωθούν και οι μαθητές πάλι με τη σειρά-τους αρνούνται και κινδυνεύουν να χάσουν πάλι τα μαθήματα-τους.

Όπως μας δήλωσαν οι μαθητές είναι αποφασισμένοι να μην πληρώσουν τα κόμιστρα και με κάθε αγωνιστικό μέσο να αγωνιστούν για να κερδίσουν αυτόν τον αγώνα.

Μας είπαν σχετικά οι μαθητές. — Οι λεωφορειούχοι το κάνουν αυτό διότι το Παλιομέτοχο είναι ένα χωριό 4500 χιλιάδων κατοίκων. Δεν

έχει επικοινωνία με τον κύριο δρόμο. Ο κύριος δρόμος απέχει από το χωριό περί το 1 μίλι. Έτσι μόνο με αυτο το μέσο μπορούν να μεταφερθούν στο σχολείο και τους εκβιάζουν με την αύξηση των κομιστρών.

— Είναι μόνο μια εταιρεία στο χωριό και κάνουν ότι θέλουν. Σε μια περίπτωση ανάγκασαν άλλο λεωφορειούχο που επιχειρήσε να κάνει μόνος-του εταιρεία με πιο χαμηλά κόμιστρα να σταματήσει.

Άλλοι μαθητές μας είπαν σχετικά.

— Κάθε μέρα αναγκαζόμαστε να καθόμαστε πολλοί πάνω σε μια θέση. Έτσι όταν φθάσουμε στο σχολείο είμαστε ακατάστατοι, ζαλισμένοι. Δεν έχουμε εκείνη τη μαθητική ζωντάνια. Τα ρούχα-μας είναι τσαλακωμένα και πολλές φορές μας κάνουν παρατήρηση οι καθηγητές γιατί είμαστε έτσι ακατάστατοι. Κουραζόμαστε.

— Όταν φθάσουν ακόμα οι πρώτες βρόχες είναι τότε που θα αναγκαστούμε να μην φαινόμεσθε σαν μαθητές. Όλα τα λεωφορεία είναι ένας ψυκτικός θάλασμος. Όλοι οι μαθητές κρουολογούν εξ αιτίας της ακατάλληλότητας των λεωφορείων. Επίσης μερικά λεωφορεία όταν βρέχει μπάζουν νερα μέσα.

— Μερικοί λεωφορειούχοι μας φέρονται απρεπώς. Μας εξαναγκάζουν με τη βία να κατεβούμε από τα λεωφορεία επειδή είναι δικά-τους λένε. Επίσης την κάθε αισχρολογία μας την πετάνε. Τι σημαίνει δικα-τους;

— Επίσης υπάρχουν προσφυγικές οικογένειες και οικογένειες από το χωριό που στέλλουν 3-4 μαθητές στο σχολείο. Καμμία έκπτωση όμως.

— Η στάση των λεωφορείων είναι στην άκρη του χωριού. Έτσι οι μαθητές που βρίσκονται στην άλλη άκρη του χωριού που απέχει περίπου 1 μίλι είναι αναγκασμένοι να διανύσουν αυτή την απόσταση. Και το χειμώνα νομίζω καταλαβαίνεται την κατάσταση. Σε περίπτωση βροχών, κρύου είναι μια ανυπόφορη κατάσταση.

Έτσι όλοι οι μαθητές του χωριού Παλιομέτοχου με σύνθημα ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΚΟΜΙΣΤΡΩΝ, ζήτησαν τη συμπαράσταση της κοινότητας του Παλιομέτοχου, που άμεσα συνδέεται με το θέμα γιατί οι γονιοί είναι που πληρώνουν, προς αντιμετώπιση του θέματος αυτού για να μην χάσουν άλλα μαθήματα και να λυθεί προς όφελος τους το πρόβλημα.

N. Χριστοδουλάκης

Η περίπτωση της αυθόρμητης διαμαρτυρίας των μαθητών του Παλιομέτοχου είναι αξιοπρόσεκτη. Μια κινητοποίηση μαθητών για κύρια οικονομικό θέμα. Η αυθόρμητη εκδήλωση βρήκε και τους τρόπους και τα μέσα για να εκφραστεί.

Η αγωνιστική διεξοδος ήταν η μόνη αξιοπρεπής στάση που υπήρχε. Η μαθητική στήλη της «ΕΚΦΡΑΣΗΣ» δίνει όλη της τη συμπαράσταση στους μαθητές αυτούς. Ακόμα πιστεύουμε πως η διαμαρτυρία των μαθητών αυτών θίγει γενικότερα το μεταφορικό ζήτημα που κατά την άποψη-μας καθολικά θα πρέπει να απαιτηθεί η δωρεάν μεταφορά.

Μαθητική Στήλη

Οι αγώνες των φοιτητών ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ

και η στάση της κυβέρνησης

Το ανώτερο τεχνολογικό ινστιτούτο ιδρύθηκε πριν από μία δεκαετία από την κυβέρνηση και με χρηματική βοήθεια της ΟΥΝΕΣΚΟ. Σκοπός του ήταν να προμηθεύσει τη βιομηχανία με ανώτερους τεχνικούς. (Έτσι ονομάζονταν οι απόφοιτοι του τεχνολογικού).

Οι πρώτοι απόφοιτοι όπως ήταν επόμενοι δεν τοποθετήθηκαν εκεί που τους άξιζε διότι κανένας δεν ήταν βέβαιος για το επίπεδο μόρφωσης που είχαν. Αλλά γρήγορα φάνηκε ότι και το επίπεδο μόρφωσης τους ήταν αρκετά ψηλό (ως ανώτεροι τεχνικοί φυσικά) αλλά και οι πρακτικές ικανότητές τους ήταν ικανοποιητικές.

Τότε οι απόφοιτοι του Α.Τ.Ι (Ανώτερον τεχνολογικόν ινστιτούτον) απόκτησαν αυτοπεποίθηση για τις ικανότητές τους. Το ίδιο το Α.Τ.Ι ως σχολή άρχισε να διορθώνει τα λάθη που υπήρχαν στους τρόπους διδασκαλίας ειδικά και σε όλους τους τομείς διοικήσεως γενικότερα. Αμέσως μετά αρχίζει αγώνας Α.Τ.Ι και αποφοίτων για περαιτέρω αναγνώριση του διπλώματος της σχολής. Τότε οι απόφοιτοι του Α.Τ.Ι (Ανώτερον τεχνολογικόν ινστιτούτον) απόκτησαν αυτοπεποίθηση για τις ικανότητές τους. Το ίδιο το Α.Τ.Ι ως σχολή άρχισε να διορθώνει τα λάθη που υπήρχαν στους τρόπους διδασκαλίας ειδικά και σε όλους τους τομείς διοικήσεως γενικότερα. Αμέσως μετά αρχίζει αγώνας Α.Τ.Ι και αποφοίτων για περαιτέρω αναγνώριση του διπλώματος από αγγλικά πανεπιστήμια σαν HND (High National Diploma) δηλαδή ισότιμο του διπλώματος των αγγλικών κολλεγίων και πλυτεχνείων. Δέχονται δε τους

αποφοίτους στο δεύτερο έτος για BSC (Bachelor of SCIENCE). Στην Αμερική και Αυστραλία η αναγνώριση του τεχνολογικού είναι ακόμα μεγαλύτερη. Τα πανεπιστήμια τους δέχονται τους αποφοίτους του Α.Τ.Ι στο τελευταίο έτος για BSC.

Τι τραγική ειρωνία όμως! Ενώ έχουμε αναγνωριστεί διεθνώς στον τοπο μας αντιμετωπίζουμε άγριο πόλεμο από τον καπιταλισμό που αυτήν την φορά αντιπροσωπεύουν οι διάφορες ενώσεις εργοστασιαρχών. Αυτοί οι κύριοι θέλουν τους ειδικευμένους μηχανικούς του Α.Τ.Ι αλλά δεν θέλουν να δώσουν αναγνώριση στο δίπλωμα, γιατί θέλουν να προσλαμβάνουν τους αποφοίτους με πολύ χαμηλότερους μισθούς. Η κυβέρνηση παρόλον ότι ίδρυσεν και συντηρούσε την σχολή, κρατούσε τελείως αδιάφορη θέση διότι πιεζόταν από τις διάφορες ενώσεις πολιτικών μηχανικών και αρχιτεκτόνων οι οποίοι φοβόντουσαν ότι με την αναγνώριση του διπλώματος θα έχαναν μεγάλο ποσοστόν από τις εργασίες τους.

Μετα από πολύ δύσκολους αγώνες τα δίκαιο νίκησε (Τουλάχιστον έτσι νόμισαν οι φοιτητές και απόφοιτοι). Ο υπουργός παιδείας με επιστολή του αναγγέλλει ότι το δίπλωμα του Α.Τ.Ι είναι ισότιμο για την κυβέρνηση μας με το HND. Αρκετή ήταν η χαρά φοιτητών και

αποφοίτων αλλά ένα αισθημα δυσπιστίας και επιφυλακτικότητας διακατέχει όλους. Κυρίως όμως τους αποφοίτους και τελειοφοίτους οι οποίοι μετά από τις πολλές αδικίες και απάτες που υπέστησαν, κατά την διάρκεια των χρόνων που μεσολάβησαν έχασαν την εμπιστοσύνη τους και ως προς αυτήν την κυβέρνηση. Δεν αρχει δε να φανει πως δεν είχαν καθόλου δίκιο. Γνωστοποιείται ότι πρόκειται να επέλθει αλλαγή κλιμάκων της κυβερνητικής μηχανής. Αλλά μαζί με αυτο διάφορες πληροφορίες αφήνουν να εννοηθεί ότι οι κάτοχοι του H.N.D θα προσλαμβάνονται σε κατώτερη κλίμακα από εκείνη που προσλαμβάνονταν έως τώρα.

Οτι και να συμβει όμως ο αγώνας αυτός των φοιτητών πρέπει να συνεχιστεί, και θα συνεχιστεί. Δεν πρέπει συμφέροντα και κεφαλαιοκρατία να κερδίζουν πάντα σε αυτόν το τόπο. Φυσικά δεν θα είναι καθόλου εύκολο αυτο με την δύναμη που έχουν αποκτήσει οι πλουτοκράτες. Το να αγωνίζεται κανείς όμως για το δίκαιο και ενάντια στον καπιταλισμό ανεξαρτήτως του αποτελέσματος που θα έχει τώρα, είναι πάντοτε κάτι που τοποθετείται στον γενικόν αγώνα για κοινωνικη απελευθέρωση και ταξικη εξίσωση. Σ.Β

Φοιτητής
Α.Τ.Ι

Ε.Τ.Υ.Κ.: Καταγγελίες για αντικαταστατικό συνέδριο ανησυχίες για την τακτική που ακολουθείται.

Πραγματοποιήθηκε την πρόπερασμένη Κυριακή στην Ξενοδοχειακή Σχολή, εκτακτο παγκύπριο συνέδριο της Ένωσης Τραπεζικών Υπαλλήλων Κύπρου το οποίο εξέλεξε καινούργιο διοικητικό συμβούλιο. Πήρε αποφάσεις και πάνω σε άλλα ποικίλα θέματα. Κατά την διάρκεια όμως του συνεδρίου, και ειδικά μετά, έγιναν καταγγελίες από μέλη της συντεχνίας πως το έκτακτο συνέδριο έγινε αντικαταστατικά.

Σε έρευνα που κάναμε διαπιστώνουμε πως πράγματι υπάρχουν αρκετά αναπάντητα ερωτήματα για την καταστατική ισχύ του συνεδρίου αυτού. (Σήμερα το όλο θέμα εξετάζεται από τον Έφορο Συντεχνιών). Επίσης και αυτο έχει σημασία, διαπιστώσαμε πως από μια πλατεία μάζα μελών έχει και άλλες σοβαρές ανησυχίες, εκτός από την περίπτωση του συνεδρίου. Υπάρχουν ανησυχίες από πολλά απλά μέλη, ειδικά τους χαμηλά αμοιβόμενους τραπεζικούς υπαλλήλους, που αφορούν την ικανότητα γενικά, της συντεχνίας να αντιπροσωπεύει σωστά τα συμφέροντα των μελών.

Δεν θέλουμε να ασχοληθούμε εδώ με τις λεπτομέρειες των καταγγελιών για αντικαταστατική δράση. Κάνουμε λεπτομερειακή εξέταση των καταγγελιών και πιστεύουμε πως είναι βάσιμες. Η σύγκλιση εκτάκτου

συνεδρίου φαίνεται να ήταν μια ωμή προσπάθεια εκ μέρους της κατεστημένης ηγεσίας (ωρισμένα άτομα έχει τώρα και δεκαοχτώ χρόνια που κατέχουν σημαντικά πόστα στην συντεχνία) να επανεκλεγεί, κάτω από

ευνοϊκές, για αυτή, συνθήκες. Είχαν την πλειοψηφία των ανιπροσώπων μαζί τους, μετά από αρκετό χρόνο προσέγγισης και οι αντίπαλοι τους δεν θα μπορούσαν να οργανωθούν μέσα στα χρονικά πλαίσια που τελικά δόθηκαν.

Επίσης πρόσφατες τροποποιήσεις του καταστατικού που αύξησαν από 2 σε 3 χρόνια την θητεία του Διοικητικού Συμβουλίου θα τους εγγυούσαν ένα μακρότερο χρόνο εξουσίας. Στο ίδιο το συνέδριο δεν συζητήθηκαν θέματα ουσίας. Ενώ υπάρχουν τεράστια άλλα συνδικαλιστικά προβλήματα η συζήτηση ασχολήθηκε για δυσανάλογο χρονικό διάστημα με το θέμα δανείου για την ανέγερση κτιρίου και άλλα τυπικά θέματα. Επι πλέον, υπήρχε και μια, στην επιφάνεια, πολύ αγωνιστική ομιλία από τον Γ.Γ. της συντεχνίας που δυστυχώς συγκρούεται με την πρόσφατη τακτική και δράση της συντεχνίας και επίσης με τις πραγματικές προθέσεις της για μελλοντικούς αγώνες για την προώθηση των συμφερόντων των μελών. Περισσότερη σημασία, λοιπόν έχει μια εξέταση, εν όψει του πρόσφατου συνεδρίου πώς δρα γενικότερα κάτω από την ηγεσία της η συντεχνία. Δηλαδή βάση ποιας τακτικής και ποιου προγράμματος συνδικαλιστικών αιτημάτων εργάζεται σήμερα η Ε.Τ.Υ.Κ.

Το γεγονός, όμως, πως σήμερα χρησιμοποιείται το παράδειγμα αυτής της αποτυχίας από μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου συχνά σαν ένδειξη της ανικανότητας του δικαιώματος απεργίας για την επίτευξη αιτημάτων. Ένα Διοικητικό Συμβούλιο συντεχνίας που έχει αυτές τις απόψεις πάνω στο θέμα της απεργίας δεν μπορεί να ακολουθήσει μια σωστή τακτική για την προώθηση των συμφερόντων των μελών του.

Στην ομιλία του στο συνέδριο ο Γ.Γ. της ΕΤΥΚ ανέφερε πως από το 1973 η αύξηση των τιμών, μέχρι σήμερα υπολογίζεται ότι ξεπέρασε το 36%. Τότε γιατί δεν ακολουθείται μια πιο αγωνιστική τακτική με όλα τα τεράστια μέσα στην διάθεση της συντεχνίας για πιο ρεαλιστικές και ουσιαστικές μισθολογικές αυξήσεις; Για το θέμα της ισομισθίας μεταξύ αντρών και γυναικών η συντεχνία υπόγραψε συμφωνία με τους εργοδότες που θα πραγματοποιήσει αυτο το αίτημα μόνο μετά από οχτώ ακόμα χρόνια.

Με το μισθολογικό χάσμα που υπάρχει μεταξύ των διαφόρων κλιμάκων η συντεχνία δεν φαίνεται να ασχολείται. Επίσης για τις αδικίες που υπάρχουν στο σύστημα αδειών των τραπεζών και σ' αυτό το θέμα υπάρχει σιωπή.

Πώς η συντεχνία δεν εξυπηρετεί σωστά τους σκοπούς, για τους οποίους ιδρύθηκε για να εξυπηρετεί, είναι ολοκάθαρο. Αυτό πρέπει να συνειδητοποιηθεί από τα μέλη, όπως επίσης και η πραγματική οργάνωμένη δύναμη που υπάρχει και που θα μπορούσε κάτω από μια γνήσια ηγεσία των πιο αγωνιστικών μελών να πραγματοποιούσε σημαντικές εργατικές νίκες. Οι προοπτικές για καλύτερη των συνθηκών εργασίας και μισθοδοσίας σήμερα είναι πολύ ενθαρρυντικές εάν η συντεχνία αποκτήσει μια πιο δυναμική πολιτική. Τα αιτήματα είναι πολλά και επείγουσα. Ο βασικός μισθος είναι απαράδεχτα χαμηλός, ισομισθία δεν υπάρχει όχι μόνο μεταξύ αντρών και γυναικών αλλά και για ίση εργασία. Οι γυναίκες είναι σε κατώτερη μοίρα με διακρίσεις όχι μόνο στο μισθο αλλά και στη προαγωγή και πρόσληψη. Η άδεια που δίνεται στους υπαλλήλους ειδικά στα πρώτα πέντε χρόνια είναι απαράδεκτη, θέματα πρόσληψης απόθεσης και προαγωγής χειρίζονται χωρίς έλεγχο οι τράπεζες, οι συνθήκες εργασίας και οι κώδικες υπηρεσίας υποτιμούν και ταπεινώνουν τον υπάλληλο - αυτά και πολλά άλλα θέματα πρέπει άμεσα να αντιμετωπισθούν από την συντεχνία. Τι είναι το πρόγραμμα της πάνω σ' αυτά τα θέματα και που το αγωνιστικό πνεύμα για την επίτευξη των αιτημάτων αυτών;

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ Κ.Υ.Π

από την 1ην σελίδα

Πολυ σωστά τονίστηκε στη βουλή ότι η ΚΥΠ ιδρύθηκε με αποκλειστικό σχεδόν σκοπό τον αντικουμμουνισμό και την καταπολέμηση κάθε προοδεφτικού πολίτη και τον αποκλεισμό του από οποιαδήποτε θέση, στον κρατικό μηχανισμό, και ότι αυτή η προσπάθεια χρηματοδοτήθηκε από την CIA.

Στην ουσία η Κυπριακή ΚΥΠ ήταν και εξακολουθεί να είναι όργανο αστυνόμευσης του λαού, ήταν και εξακολουθεί να είναι αποκλειστικό όργανο της εξαρτημένης από τον ιμπεριαλισμό αστικής τάξης με πρωταρχικούς πάντα στόχους, την κατοχύρωση των πολιτικών της θέσεων, την προστασία του σημερινού εκμεταλλεφτικού συστήματος και την πρακτόρευση των κομμάτων και των οργανώσεων της εργατικής τάξης.

Αυτός είναι ο ουσιαστικός ρόλος της ΚΥΠ και δεν μπορεί να είναι άλλος. Δεν μπορεί ούτε είναι δυνατό να δοθεί κανένας «εθνικός» χαρακτήρας στην ΚΥΠ. Και όσοι πιστεύουν ότι μια μυστική υπηρεσία ενός αστικού κράτους μπορεί να «εξωραϊστεί» σε «εθνικό αμερόληπτο οργανισμό» καλλιεργούν αφταπάτες τις οποίες τελικά θα πληρώσει ο λαός, όπως πληρώνει σήμερα αφταπάτες του παρελθόντος.

Είναι γνωστό ότι η ΚΥΠ σπατάλα τεράστια μυστικά κοντύλια για να εξαγοράσει συνειδήσεις και για εξυπηρέτηση των στόχων της, ενώ η ίδια η συντήρηση της σημαί-

νει υπέρογκες δαπάνες για το κράτος. Αφτά τα ποσα τα πληρώνουν φυσικά οι εργαζόμενοι και οι μισθωτοί (οι μόνοι τελικά που φορολογούνται σ' αυτό τον τόπο). Έτσι στην ουσία ο ίδιος ο λαός χρηματοδοτεί μια υπηρεσία για να τον κατατάσει σε μυστικούς φακέλους, να πρκτορεύει τις οργανώσεις του και να τον παρακολουθεί.

Η ΚΥΠ είναι άχρηστη και επικίνδυνη για τους εργαζόμενους και τον λαό γενικά. Ο λαός γνωρίζει πάρα πολύ καλά ποιοι είναι οι φασίστες, οι πραξικοπηματίες, και οι επικίνδυνοι για τον αγώνα του, δεν χρειάζονται μυστικές υπηρεσίες για να του το πουν. Μόνο ο οργανωμένος και ένοπλος λαός μπορεί ν' αντιμετωπίσει τον οργανωμένο ένοπλο φασισμό.

- Η ΚΥΠ πρέπει να σταματήσει αμέσως τα φακέλωματα και την πρακτόρευση πολιτών, οργανώσεων και κομμάτων.

- Η ΚΥΠ πρέπει να δώσει όλους τους φακέλους πολιτών που υπάρχουν σ' αρχεία της στη δημοσιότητα.

- Η ΚΥΠ πρέπει να σταματήσει αμέσως κάθε επέμβαση στον κρατικό μηχανισμό.

- Πρέπει να δοθεί αμέσως δικαίωμα σε κάθε πολίτη να εξετάζει και να ελέγχει τ' αρχεία και τους φακέλους της ΚΥΠ όσο εξακολουθούν να υπάρχουν.

- Η ΚΥΠ Ν° ΑΦΗΣΕΙ ΗΣΥΧΟ ΤΟΝ ΛΑΟ.
ΜΑΡΙΟΣ ΤΕΜΠΡΙΩΤΗΣ.

Στα τελευταία πέντε χρόνια πολύ λίγα τραπεζικά συνδικαλιστικά αιτήματα έχουν επιτευχθεί. Οι συνθήκες εργασίας των τραπεζικών υπαλλήλων και τα μισθολογικά τους επίπεδα, σχετικά με άλλες τάξεις υπαλλήλων και γενικά, έχουν χειροτερευσει. Αυτό είναι ένδειξη πως, μαζί με άλλους παράγοντες, η έλλειψη μιας αγωνιστικής ηγεσίας της Ε.Τ.Υ.Κ. έχει επιτρέψει την αύξηση της εκμετάλλευσης.

Οι τραπεζικοί υπαλλήλοι σαν συντεχνία, λόγω της φύσης της δουλειάς έχουν τεράστια διαπραγματευτική δύναμη. Αυτή την δύναμη την χρησιμοποίησαν στο παρελθόν και έγιναν σημαντικές παραχωρήσεις από τους εργοδότες. Σήμερα δεν φαίνεται να χρησιμοποιείται σωστά αυτή η οργανωμένη διαπραγματευτική εργατική δύναμη για την επίτευξη αιτημάτων που τόσο άμεσα χρειάζονται και που είναι το καθήκον της συντεχνίας να προωθήσει.

Το κλίμα που επικρατεί στην συντεχνία σήμερα είναι ένα κλίμα απάθειας πολύ διαφορετικό από τον δυναμικό, αγωνιστικό χαρακτήρα που θάπρεπε να υπάρχει. Αυτό το κλίμα είναι άμεση συνέπεια και δημιούργημα της κατεστημένης ηγεσίας αλλά ταυτόχρονα υπάρχει και λόγω της έλλειψης μιας οργανωμένης αγωνιστικής ηγεσίας. Πολύ ενδεικτικό του κλίματος που έχει πετύχει να δημιουργήσει η ηγεσία, της συντεχνίας και του πνεύματος με το οποίο δρα είναι το παράδειγμα της απεργίας του 1972. Τότε, όλες οι τράπεζες (εκτός μιας) είχαν απεργήσει για δυο ολόκληρους μήνες, πράγμα που απαιτούσε τεράστιες οικονομικές θυσίες από τα μέλη. Η

απεργία απέτυχε τους σκοπούς της. Κέρδισε μία απλή μισθολογική αύξηση ενώ υπήρχαν και αιτήματα για ισομισθία, κατάργηση του Σαββάτου και άλλα. Το εαν απέτυχε αυτός ο συγκεκριμένος αγώνας λόγω υποχώρησης της ηγεσίας δεν έχουμε αρκετά στοιχεία να το πούμε. Αυτό λέγεται από πολλά μέλη. Είναι

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

σοσιαλιστική έκφραση

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ
Εσωτερικό 24 φύλλα 2000 μίλς
Εξωτερικό 24 φύλλα 2500 μίλς
Τιμή φύλλου 50 μίλς
Οι επιταγες στο λογαριασμό
05-8-00 4572 Λαϊκή Τράπεζα
Κύπρου Λευκωσία
Η Σοσιαλιστική Έκφραση θα διατείνεται στα Γραφεία της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου 23 Λευκωσία ή για συνδρομες Τ.Κ. 1064 Λευκωσία